

Trenc d'Alba

La revista de Sants, Hostafrancs i La Bordeta



Pons Cirac:
Bufar i fer ampolles

ESTIU

tota

CUCA

VIU



regal·sorpre
per qui a
TRENÇ D'ALBA
es subscriu.

sants
hostafrancs
la bordeta

CUCA!!

EDITORIAL

3x1

Treieu-vos les manies i la roba. El sol peta de valent i som al mig de l'estiu. No goseu banyar-vos a la Barceloneta! No goseu agafar un tren! Sortiu de l'estació. Si voleu sol total, estireu-vos en un dels bancs de fora; si voleu mig sol, estireu-vos sota el sostre; si no voleu gens de sol, poseu-vos sota la marquesina de l'estació. Si sueu massa, banyeu-vos a les dutxes (que per a això són, què us pensàveu?) o aneu al bar de l'estació, a prendre un refresc, amb l'aire condicionat, la música ambiental, i contempleu les sardines vermelles que no creuen en l'arquitectura funcional.

Fa massa calor per a fer res, gairebé ni escriure: així que et mous, la suor raja per tot arreu. Però es preparen grans canvis: canviarem de nom i en posarem un que sigui més comercial; ens legalitzarem com a òrgan del Secretariat d'Entitats (així li podrem dir el nom del porc a qui calgui) i, a més, rodaran caps. Tremoleu, corruptes! la Billy i en Rossi Ferrater no deixaran escapar subornats, subornadors o altres, així com així.

Ja ho hem dit, s'acosta el canvi; anem cap a la professionalització, però no us penseu que això vol dir "cobrar", vol dir que ho farem millor (no costa gaire). Estarem més especialitzats, la feina més repartida (burocratitzats?)... Augmentarem altre cop el nombre de pàgines i la tirada —el preu esperem que no—... I anem de cara al Tercer Aniversari.

Diuen que aquest estiu la Carretera de Sants quedarà asfaltada... Una tercera part! Això resulta vergonyós. Barcelona és la ciutat on es paguen més impostos. Tenim la Carretera (i Creu Coberta) amb llambordes i vies de tramvia, carrers amb terra, parcs i jardins de misèria, encara que l'Ajuntament digui que no hi ha dèficit. Tenim el Centre Cívic més ben equipat de Barcelona... Però en un curset (com a mínim) realitzat en ple hivern, no hi havia calefacció, les taules eren excessivament baixes i els tamborets, després de mitja hora, resultaven insuportables. Els ascensors hi són —creiem—, però només per fer maco i dir que hi són. Funcionaris també n'hi ha; pregunteu-los qualsevol cosa en català, us semblarà qu'esteu a l'Afganistan (posem per cas). I això només és un exemple... Barcelona Olímpica? Com a mínim, Espartana i Semi-Desèrtica.

TRENC D'ALBA 3

TOTS:

Director:

Alfred Picó

Consell de redacció:

Manel Gómez, Eduard Castaño, M. Àngels López.

Equip de Redacció:

Aleix Ferrater, Júlia Badal, Josep Martínez, Josep Simoncini, A. Hidalgo, Rosa M. Picó, Núria Martínez, Elena Asbert, Gemma Nierga.

Col·laboradors:

David Stardust, Germà Terol, Jordi Clausell, Enrique Molina, P.P. Begoña López

Equip de fotografia:

Meritxell Sendra, Teresa Tarabal, Mercè Rovira.

Distribució:

Eusebi Giménez. Tel. 431 55 95

Redacció:

Olzinelles, 30
Tel. 331 10 07
Barcelona - 14

Dipòsit legal:

B. 9486-82

Imprès a:

IBARS, c/ Sepúlveda, 171

TRENC D'ALBA no es fa necessàriament solidari de les opinions expressades pels seus col·laboradors.

ATENCIO AL NOU CODI POSTAL

08 — Barcelona

0 — Capital de província

14 — Districte postal

Codi de Trenc d'Alba 08014



Butlletí de Subscripció'

Nom.....
Carrer.....
Població..... D.P.....
Telèfon..... Activitat.....

Vull rebre la revista TRENC D'ALBA a partir del número a través de la modalitat següent:

Subscripció normal (10 núms) 750 ptes. ☐
Subscripció de suport (id.) 1.500 ptes. ☐
Aportació voluntària (id.) ptes. ☐

Signatura,

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta, atenguin el rebut que els presentarà la revista «TRENC D'ALBA» (Alfred Picó o Manel Gómez).

Titular compte.....
Banc/Caixa.....
Agència.....
Nº compte/llibreta.....
Població..... Data.....

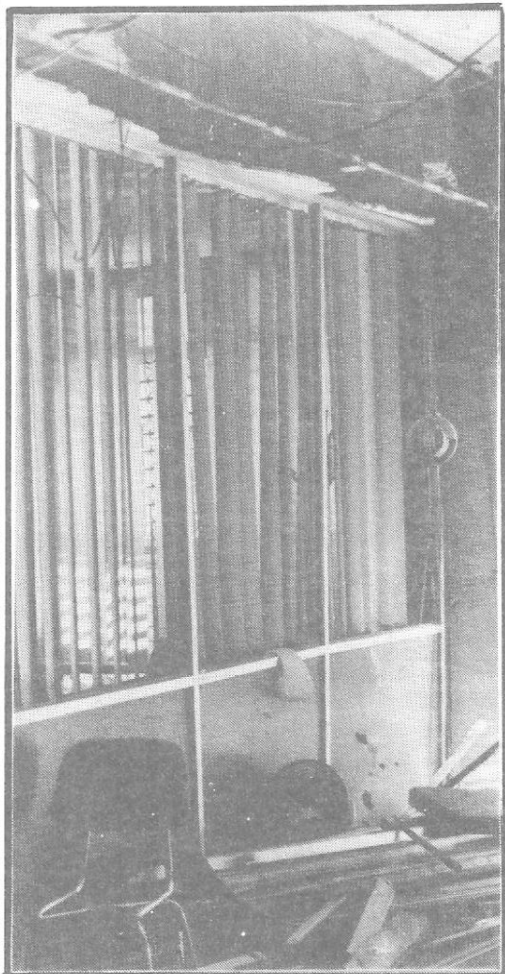
Signatura,

* ENVIEU-LO A TRENC D'ALBA, C. Olzinelles, 30





Explosió a FECSA



El passat mes de juny, es va produir una explosió a les oficines que la FECSA té al carrer Olzinelles, molt a prop de la nostra redacció. En un principi, es va pensar que les destrosses causades eren molt grans. Després, i valorant-ho detingudament, es va arribar a la conclusió que els danys foren de poca importància. De totes passades, els veïns del carrer Olzinelles es van endur un fort esglai. L'explosió va ser reivindicada per Terra Lliure a Catalunya Ràdio. A nosaltres, ni mitja.

Els Orfeons

El 16 de juny, el nostre Orfeó Atlàntida va oferir un concert al Palau de la Música Catalana, conjuntament amb la **Mögeldorf**

Kantorei de Nüremberg. El concert, un gran èxit, es va fer amb caràcter d'intercanvi cultural i, també, de torna-visita, ja que l'Orfeó Atlàntida va realitzar una sèrie de concerts per l'Alemanya Occidental ara fa un any. El concert del Palau es va dividir en dues parts. A la primera, va cantar la coral alemanya, i a la segona, les dues corals van interpretar el *Te Deum* de Bruckner, amb l'acompanyament de l'Orquestra Ciutat de Barcelona i amb l'actuació dels solistes Mercè Puntí, soprà, Cori Casanova, mezzosoprà, Alfred Heilbron, tenor, Josep Lluís Gil, baix, i Montserrat Torrent, orgue, sota la direcció d'Eckart Grasser.

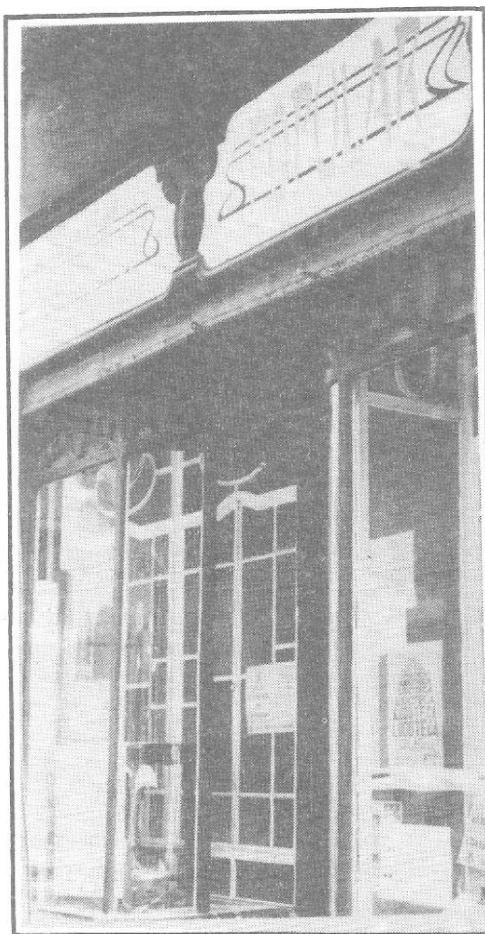
1ª fase del Parc de l'Espanya Industrial

L'Ajuntament de Barcelona ja ha subhastat la primera fase de les obres del futur parc de l'Espanya Industrial, per un import de 216 milions de pessetes. Aquesta fase comprèn la urbanització d'una gran plaça, grades, tàpia i frontó, així com la d'una piscina a l'aire lliure amb fonts, i un poliesportiu. Com a obra escultòrica hi haurà una gran estàtua del drac de Sant Jordi, obra de l'escultor i arquitecte Andreu Nagel. El projecte del parc és obra de l'arquitecte basc Lluís Peña Ganche-gui.

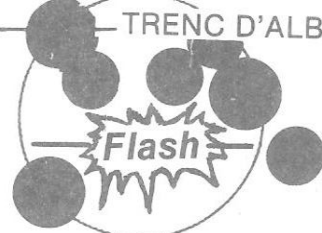
Inauguració Oficial de Cotxeres

El 30 de setembre, s'inauguraran oficialment les instal·lacions completes del Centre Cívic de les Cotxeres de Sants, un cop finalitzin les obres que, a hores d'ara, s'estan duent a terme. Hauran estat un parell d'anys per aconseguir un dels Centres Cívics més ben condicionats de Barcelona. Un parell d'anys d'obres; les discussions entre el Consell de Districte i els veïns ja són història. Desitgem un futur esplèndid per a Cotxeres. Sants ho agrairà.

L'Ateneu Popular ja és avi



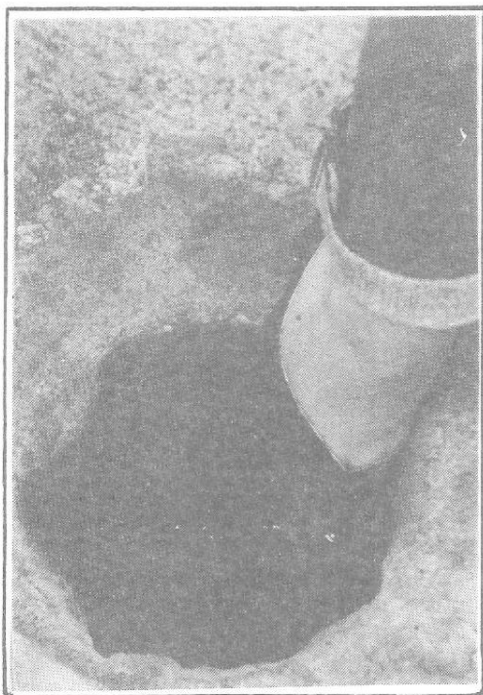
L'Ateneu Popular de Sants, el nostre Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant, va celebrar el passat mes de juny les bodes d'or. Amb tal motiu, es van celebrar un seguit de conferències, una festa popular, i una sortida de la ludoteca al carrer, més concretament a la plaça, la de Màlaga. Les conferències van anar a càrrec de Josep Maria Ainaud de Lasarte, que va parlar dels ateneus de Catalunya; Teresa Pàmies, que ho va fer sobre la dona i la cultura i, finalment, Antonio Alvarez-Solís, sobre el futur dels ateneus. La festa va anar a càrrec de la Societat Coral La Floresta, amb el xeflís de rigor. Trenc d'Alba felicita cordialment l'Ateneu i recorda amb nostàlgia els primers temps de la revista, quan va tenir la redacció a la seva biblioteca. Enhorabona!



Passejant pel Barri

Els forats

Si aquest dies passejeu per la plaça de l'Assemblea de Catalunya, aneu amb molt de compte perquè us podeu fer mal. No us espanteu, però obriu bé els ulls perquè, si no, podeu ficar els vostres peus en un dels molts forats que hi ha a l'asfalt, d'un pam quadrat, aproximadament, i nyaca, a terra.



Els cotxes

¿Sabeu quants cotxes hi ha al nostre districte? (Sants-Montjuïc, recordem) Doncs 51.942, un 9,3/100 del total de Barcelona. ¿Sabeu quantes places d'aparcament hi ha al nostre districte? Doncs 32.834, un 8/100 del total de Barcelona. ¿Deduiu quantes places d'aparcament falten al nostre districte? Doncs 19.108, el 13,1/100 del total de Barcelona. Finalment, ¿Sabeu quantes places d'aparcament hi ha per hectàrea al nostre districte? Doncs 9. I narinan.

Aparcament per a barques

Notícia per als santsencs que disposin de barques i no sàpiguem on aparcar-les. Dirigiu-vos al carrer Badal, números 53-55, i baixeu al tercer sòtan. Trobareu una planta a la vostra disposició, amb una capacitat per a cent barques i amb més d'un metre d'aigua que, depèn de les mareas, arriba al metre noranta. L'aigua prové de la Riera Blanca i del Canal de la Infanta, i és d'un color marronós-negrós que fa patxoca de veure. No us preocupeu, perquè d'aigua no us en faltarà; ara mateix hi ha cinc milions de litres. I és una llàstima, perquè s'havia arribat, durant les passades riuades, als cinquanta milions de litres d'aigua, il pensar que fa quatre anys que funciona aquest aparcament únic en el món i el nostre barri, i molts santsencs encara no ho sabien!

El Consell de Districte gestionarà l'urbanisme

La gestió administrativa dels projectes integrats d'urbanització i les obres de primer establiment o remodelació que no afectin la xarxa viària bàsica o els espais públics d'interès general, serà transferida al Consell de Districte, segons un acord de la comissió Municipal de Govern de l'Ajuntament de Barcelona. Aquestes obres de primer establiment o remodelació, serien les de pavimentació, enllumenat públic, clavegueram, plantacions, jardineria complementària, instal·lacions per a jocs infantils i elements complementaris. Aquestes noves competències potenciaran l'oficina tècnica del districte que ha estat creada recentment i que compta amb personal tècnic en urbanisme.

Nou Consell Municipal

El passat 21 de juny, el ple del Consell de Districte dels nostres barris, va celebrar una sessió extraordinària, en la qual va quedar constituït el Consell Municipal. Apart d'aquest punt, la sessió va aprovar la constitució de la Comissió Permanent, la constitució de les Comissions de Treball, i va aprovar un informe sobre la situació actual del Districte.

Les caramelles al Districte



Després de 40 anys, la Massa Coral de la Vinya de Sants va tornar a cantar les tradicionals caramelles, al Consell de Districte. Concretament, el 2 de juny, van cantar davant el regidor del districte, Josep Espinàs, i unes 80 persones.

Aleix Ferrater

Fotos: Meritxell Sendra

Pons Cirac:

Bufar i fer ampolles



Parlar d'Antoni Pons Cirac és parlar d'un artista. Aquest home que viu i estima el nostre barri, és un escultor del vidre a qui les seves mans són els ulls d'un home a qui, malgrat tot, no se li ha reconegut el seu talent artístic a nivell local, un home que ha fet exposicions arreu del món i l'obra del qual ha estat contemplada per milers de persones a Europa i Amèrica. Pons Cirac és un mestre de la bellesa plàstica. A les seves mans el vidre es torna art.

El meu poble i jo

Maella és un poble de la província de Saragossa, fronterers amb la de Tarragona. Es curiosa la coincidència: també a Maella va néixer el gran escultor Pablo Gargallo. Per al senyor Antoni, Gargallo és, sens dubte, un mestre de mestres. La seva obra és una expressió bella de l'escultura en matèries dures. Sent un profund respecte per la figura d'aquest maellenc il·lustre. L'any 83 se li fa un gran homenatge al que acut gran nombre de públic de tota Espanya; assisteixen representacions de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona, així com un nodrit nombre de veïns de Sants, en aquest acte l'escultor entrega una obra al seu poble nadiu, titulada **Fortaleza Maellana**.

Antoni Pons Cirac va néixer a Maella (Saragossa) poc abans de la Guerra, de ben petit —tenia uns dos anys— es trasllada a Barcelona i l'any 1953 —no té més de vint anys— presenta les seves primeres obres a la *Primera Exposición Internacional* a Madrid, on és guardonat amb la medalla d'honor i diploma. Mentre a la nostra ciutat, el locutor Salvador Escamilla llançava a les ones hertzianes el crit de **Bon dia Catalunya!** —eren els temps de la clandestinitat— en Pons Cirac oferia a Dña. Carmen Polo de Franco una medalla amb l'efígie de la Moreneta i les quatre barres al fons. Ironies de la vida, oi?

Com s'arriba al domini de la tècnica

«L'execució de les meves obres la realitzo en un torn mogut per electricitat que té com a elements bàsics un eix i diferents canvis de rosques. El meu treball és completament diferent al de la talla de vidre, ja que jo buido el cristall, tant en superfície plana com en superfície enfonsada. És a dir, jo treballo en baix relleu.

»El dibuix l'esbosso a la peça que haig de treballar en llapis de pasta, llavors inicio el primer buidat, la resta del treball ho faig a ull. Hi ha una dificultat en aquesta feina ja que l'haig de treballar per la banda oposada a la que sortirà. Una errada, per molt petita que sigui, representa la pèrdua de temps i material.

Els crítics opinen

He escollit dues crítiques que pel seu contingut m'han semblat interessants. La primera va ser publicada al diari **Tele-Expres**; la segona, a **La Vanguardia**. Entre les dues hi ha una diferència de nou anys.

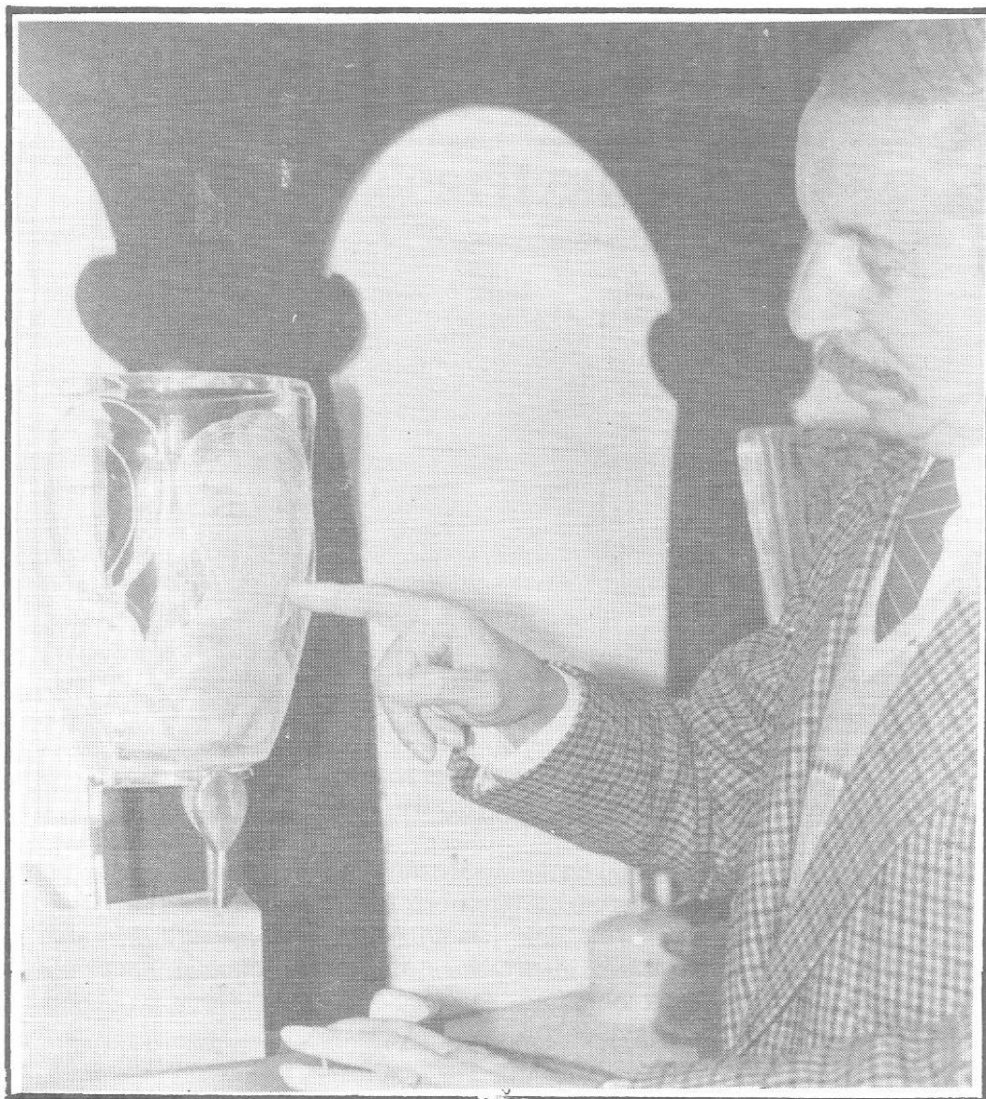
Amb motiu de l'exposició a la Sala d'Art «La Pinacoteca» el senyor Juan Gich deia:

«Pons Cirac, que durante tantos años ha creado un mundo de jarros, diverso y rico, se ha pasado con armas y equipaje a la superficie plana.

»En esta exposición, Pons Cirac presenta un mundo lleno de símbolos al que quiere dar una expresión ideológica. Pueda admirarse la excelente técnica de este creador que ofrece una renovada visión de su arte, continua evolución y a la búsqueda de inéditos caminos». (Tele Expres 17-1-69)

Amb motiu de l'exposició a la sala d'Art del Palau Meca, el crític de **La Vanguardia**, senyor Fernando Gutiérrez, deia:

«Pons Cirac, excepcional escultor del cristal. Efectivamente, son las manos de este artista las que, de forma insólita, manejan piezas de cristal, muelas y herramientas para lograr esta sorprendente obra de arte (...) Pons Cirac infunde a sus obras un emocionado sentimiento haciéndolas trascender el aliento y el palpito de algo vivo, no sólo sencillamente bello.»



— Vas de cristall tallat

Premis i homenatges

Pons Cirac ha rebut nombrosos premis i se li han fet molts homenatges. Seria molt llarg citar un per un aquest tipus de manifestacions humanes. Hem destacat els que pel seu coneixement popular o rellevància artística mereixen ser mencionats.

Les seves obres estan exposades als museus següents:

- Tresor del Vaticà (1957)
- Museu particular dels reis de Bèlgica (1960)
- Museu Kennedy, USA (1967)
- Museu Eisenhower (1967)
- Museu particular dels reis d'Espanya (1071)

Ha rebut entre altres condecoracions:

- La Creu d'Oficial al Mèrit Nacional Francès, concedida per l'Institut Francès de Barcelona (1963)
- Premi Sant Jordi de la Diputació Provincial de Barcelona (1973)

Sants: el lligam a un barri

El barri de Sants ha estat, des de fa molts anys, la «casa» de l'artista, un barri que li ha deixat algun regust amarg a la boca, que en algunes ocasions no ha sabut que allí estava ell per ajudar. Ens manifestà el seu disgust per no haver estat convidat a la inauguració d'una exposició a Cotxeres, en la qual van participar i assistir molts dels que es dediquen a les arts plàstiques al nostre districte. A l'entrevistador se li va ocórrer de preguntar si li agradaria fer una exposició de la seva obra a Cotxeres o en alguna altra entitat del districte. La seva veu es va tornar més seca i ens respongué que mentre la gent, les entitats, no canviïn de postura respecte d'ell, no ho farà. «Em tenen una mica apartat de tot aquest moviment cultural al barri.»

Ens manifesta que Sants és un dels barris més macos de Barcelona i que ara encara ho serà més, quan estiguin acabades algunes obres que encara queden per fer. Tanmateix, la Plaça dels Països Catalans no li acaba d'agradar, però tampoc no la troba lletja, és un nou estil de zona d'esbarjo.

*«És un treball
que es fa a pols»*

*«Vaig néixer a Maella,
però em sento molt català»*

*«Estic molt disgustat amb
les entitats i autoritats»*

Qui escriu, opina

Diuen que de vegades el pensament no s'assembla a la realitat i en aquest cas és cert. Crèiem que l'obra del senyor Antoni seria un exemple més de la talla de vidre, però no, no ha estat així. Ens hem quedat bocabadats contemplant la seva obra. Quina meravella!

Les mans de Pons Cirac són quelcom més que les mans d'un artista, són el vehicle on un material tan especial es converteix en una obra mestra.

Els seus vasos ens transporten a la Barcelona de l'Edat Mitjana, on l'artesà mostrava el seu art a la vista d'un públic no massa atent. Gerros on els cabells d'una dona suposen llargues hores de treball.

Els seus quadres són una mostra més del seu art. Tot aquest món de simbolismes en el qual el diví i l'humà es confonen, aquest sentit on la debilitat humana es barreja amb el misticisme religiós. Podríem destacar moltes de les seves obres, però sens dubte una de les més sorprenents és la que anomenàrem **Cu-riositats**, en què l'ull i l'orella humana esclaten com a protagonistes, ens observa, xafardeja a les nostres vides com la vella Caterina de Salvador Esprui.

En les mans de Pons Cirac, el vidre es torna art.

Júlia Badal

Fotos: Meritxell Sendra

DIRECTAMENT

1 3 5 8 1 6 8 5 0 6 9 4 8 7 4 3 4 8
2 9 3 2 4 0 9 4 3 9 9 2 7 9 2 8 0 5 0 0 1 7 2

Quants arbres tenim? Per què hi ha tants embussos a La Bordeta? Quin és el nivell de Contaminació?

Preguntes que volem fer i que volem que siguin contestades. **Directament** al Consell de Districte o a qui correspongui. Envieu-nos les vostres preguntes i seran contestades. **Directament.**

La Carretera de Sants va ser asfaltada, en part, per a la Volta a Catalunya. ¿Per què no s'ha acabat d'asfaltar?

La Carretera de Sants, aquest estiu, segurament, o bé més tard, però dins d'aquest any, quedarà asfaltada des de la Plaça Espanya fins al carrer Moianès, més o menys, i l'any que ve es farà fins al Cinturó de Ronda o per allà prop. Quedarà asfaltada en tres etapes.

Si s'ha trigat tant de temps a fer-ho, és perquè les necessitats que hi ha són moltes i, la veritat, era necessari, però, moltes vegades, davant una carretera que, més o menys, va

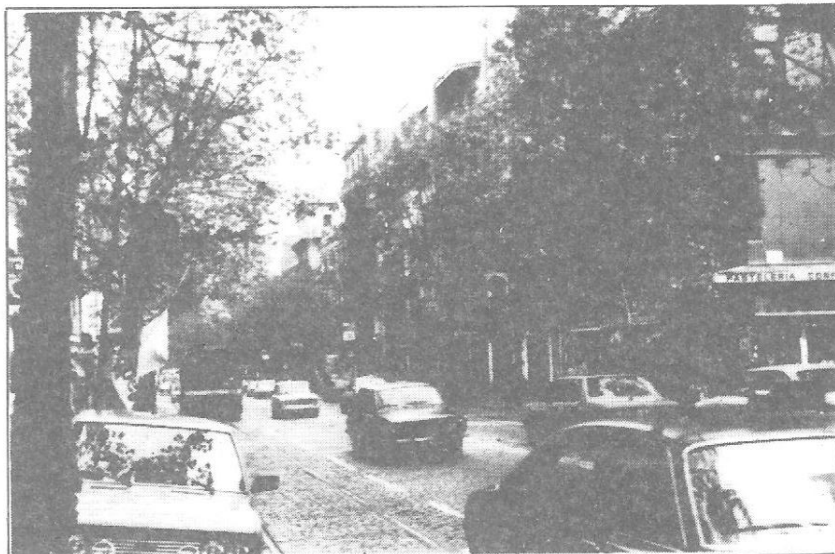


Foto Teresa Taraball

fent, i uns carrers en els que, quan surts, t'omple de fang fins als genolls, doncs sembla que hi ha una mica de prioritat. Però per altra part és una cosa; aquestes obres no les paga el Districte, perquè són d'una envergadura important i el

Districte no té fons suficients per cobrir una obra d'aquest tipus. Això ja entra dins el pla general de Barcelona d'obres públiques i la seva planificació ha anat així.

Núria M.

SEGUIMENT DE TEMES

En aquest espai pretenem que segueixin d'actualitat aquells temes que han aparegut als mitjans de comunicació, però que, després, corren el risc de ser oblidats perquè ja no pertanyen al món de "l'actualitat". Només serà una crònica breu, però continuarem parlant-ne.

Vapor Vell: Després de la substitució de la Sra. Mercè Sala (ex-Tinent d'Alcalde), pel Sr. Jordi Parpal, el tema està en espera que les Associacions de Veïns tinguin una entrevista amb el nou conseller. Posats en contacte amb el Consell de Districte, sembla que els traspas-

sos de càrrecs són llargs, per la qual cosa, "a seure i esperar".

Quant a l'expedient per a la declaració de Monument Artístic de l'edifici del **Vapor Vell** per part de la Generalitat de Catalunya, estem en la mateixa situació que quan es demana quelcom a l'Ajuntament: abans de les eleccions tot són promeses i bones paraules; ara, tornem com sempre.

Plaça de l'Assemblea de Catalunya (C. Sant Antoni) — La comissió de veïns que s'encarrega del projecte està pendent de les dades tècniques que ha de donar l'Ajuntament. A hores d'ara i després de dos mesos d'espera, encara no han arribat. Sense comentaris!

Espanya Industrial — Al-leluia, al-leluia! A la fi, han començat les obres en els terrenys de l'**Espanya Industrial**. La primera fase ja està en marxa.

PERIS — La situació del **PERIS (Pla de Reforma Interior)** està en via morta; la gravetat del cas rau en què hi ha zones com les d'Hostafrancs, on les afectacions són molt nombroses, havent hagut, en el seu dia, una oposició total per part del veïnat. A hores d'ara, encara no s'ha començat a discutir un nou pla per part de l'Ajuntament i els veïns. I no és per manca d'interès d'aquests últims. Esperem notícies del Consistori.

Jordi Clausell

Barcelona

Desnuclearitzada

Si arribo a saber-ho, em faig rellotger.
(Albert Einstein)

Barcelona és una ciutat nuclearitzada. Periòdicament, transports amb material radiactiu, amb okstimo, travessen els seus carrers cap a Ascó, o bé el descarreguen als molls de la Zona Franca, i tot això amb nocturnitat, traïdoria i un gran aparell policial de seguretat. De la mateixa manera, trimestralment, un tren travessa l'àrea metropolitana carregat de residus radiactius procedents de Vandellós, i passa per importants nuclis de població de Catalunya cap a França, on aquest residus seran regenerats per a obtenir plutoni i urani altament enriquits. Aquest material, posteriorment, serà utilitzat en la fabricació d'armament nuclear.

Tant la Generalitat com l'Ajuntament poc han fet, en el cas de la nostra ciutat, per evitar-ho, tot i que el Consistori va subscriure, el juny del 1983, els acords de la conferència "La Ciutat i la Pau", en què va participar.

Es prou cert que ja tenim per costum saber que una cosa són les grans declaracions i una altra, la seva aplicació concreta, però encara ho és més en aquest cas quan posar en qüestió i posar límits al perill real de contaminació radioactiva per qualsevol accident possible —les conseqüències del qual serien catastròfiques— suposa enfrontar-se a un dels principals nuclis de poder fàctic com és el de les companyies elèctriques (ENHER, FECSA), poder que arriba als nivells més alts d'influència política.

No és només aquest fet, el que ens converteix en una ciutat sota perill nuclear. Poca cosa se sap sobre com s'utilitza el material radiactiu en la indústria civil i res de res, si més no per part de la població, se sap dels vaixells de la VI Flota nord-americana, que atraca periòdicament al moll de Barcelona, normalment durant el "feliç Nadal"; si porten o no armament nuclear, també això és informació de caràcter secret. La cosa certa, però, és que en les seves incursions pel Mediterrani, porten els míssils instal·lats.

Els partidaris de l'energia nuclear han insistit constantment perquè s'estableixi la diferència entre la seva utilització militar i "civil", però la veritat és que una va lligada a l'altra i tant la indústria nuclear militar com la civil, participen solidàriament en la carrera cap a la nuclearització del món. Avui, l'armament atòmic emmagatzemat podria destruir el planeta diverses vegades, i en la situació en què el deixaria, segurament, els vius envejarien els morts.



Avui, "militarització", "Ideologia bel·licista" i "nuclearització" són paraules sinònimes; són el principal producte dels plans bèl·lics dels governs i la carrera armamentista. En funció d'això es retalla cada vegada més els drets i les llibertats de la població; es fomenta el secret i es potencien els desenvolupaments tecnològics en una direcció que no té res a veure amb les necessitats reals de la gent.

L'actual govern espanyol no s'aparta d'aquesta tònica: la construcció del Centre d'Investigació Nuclear de Sòria, la negativa a ratificar el Tractat de No Proliferació d'Armes Nuclears, el desig expressat pel ministre Morán de construir submarins propulsats per energia nuclear, la negativa expressada en públic per un portantveu de l'Ajuntament de la nostra ciutat a discutir aquesta qüestió, etc., són clars exponents del camí que segueix la política del govern.

Cal posar mesures concretes que impedeixin que tiri endavant aquesta situació de nuclearitzar la vida, en la qual cada vegada ens introdueixen més. S'ha de dir no a l'energia nuclear, la qual significa gastar milers de milions que podrien ser invertits en solucionar problemes cada cop més aguditzats, com l'atur i la carestia, i per desenvolupar formes més dignes de vida i útils per a la població (cultura, sanitat, vivenda i un llarg etcètera).

El Comitè Anti-OTAN de Sants, com a membre de la campanya pel desarmament i la desnuclearització totals, i al costat de la Federació d'Associacions de Veïns (FAAVVB), hem iniciat una campanya ciutadana per la desnuclearització de Barcelona amb una recollida massiva de signatures i diversos actes informatius per a exigir a l'Ajuntament la declaració de Barcelona com a zona desnuclearitzada, en la línia ja iniciada per altres ciutats i pobles, tant de l'estat espanyol com de la resta d'Europa. Una declaració que no sigui una simple formalitat, sinó que s'oposi realment a la situació que hem expressat.

Les Festes de Sant Joan

Foc, petards, coets, coca i xampany és tot allò que caracteritza aquesta nit de Sant Joan que, any rera any, va renovant l'esperit màgic d'una festa tan antiga i tan nostra.

Diuen que és la nit més curta de l'any, però entre la gresca i el ball sempre se't fa la més llarga.

Una mica d'història

Per trobar l'inici de la celebració de la nit de Sant Joan, cal remuntar-nos a les èpoques primitives, on els primers pobladors de les nostres terres ja celebraven amb foc la nit més curta de l'any, actualment anomenada pels tècnics, Solstici d'Estiu.

Observem també, girant els ulls enrera, que hem estat els únics que han fet perdurar la tradició de la festa al llarg de tots aquests segles, ja que, en un principi, aquesta festa era comuna arreu d'Europa.

Però aquesta tasca de mantenir la festa no ha estat gens fàcil. El primer problema a què s'han d'enfrontar els Focs de Sant Joan, és l'etapa de la romanització (any 500 de la nostra era), ja que els romans intenten colonitzar no sols les terres, sinó també la cultura dels indígenes.

L'any 680, el Concili de Constantinoble prohibeix qualsevol pràctica i superstició paganes —les quals han donat el caràcter màgic d'aquesta nit de Sant Joan—. Altrament, el poble no va deixar de fer les seves fogueres.

Amb la invasió dels Sarraïns, el 717, torna a pertmetre's la pràctica dels nostres costums.

També al llarg de tota l'Edat Mitjana, les fogueres continuen encenent-se a pagès, a viles i ciutats i els seus impulsors foren, principalment els gremis.

Es en 1659, amb la incorporació de la Catalunya Nord —antics comtats del Rosselló i de la Cerdanya— a l'estat francès, quan els focs de Sant Joan esdevenen símbol de la identitat catalana.

Amb Felip V, com tots sabem, arriba l'època de la prohibició i abolició de tot allò que ens pertany (autogovern, llengua, tradicions, etc) però, tot i així, es continuen encenent fogueres.

L'esperit renaixentista ens permeirà, uns anys més tard, la recuperació d'aquesta festa tan nostra.

I ja en aquest segle, el 1933, les fogueres s'escampen per totes les nostres terres i retroben, així, el sentiment d'un poble.

Després, però, amb la guerra espanyola, la repressió ens arrabassa el tradicional esperit dels focs. Però res no apaga la flama que portem a dintre i que, uns anys més tard, tornarà a encendre les fogueres de Sant Joan, fent constar la nostra identitat.

La història de la Flama del Canigó començà el 1955, quan Francesc Pujades encengué, per primer cop, una foguera dalt del Canigó i repartí la seva flama per tots els Països Catalans.

Des d'aleshores, cada any, totes les fogueres de la nit de Sant Joan s'encenen amb la mateixa flama com a senyal d'unitat col·lectiva.

La Festa de Sants, sols un projecte

Molts eren els projectes que es volien fer aquest any a Sants, per les festes de Sant Joan, i molts han estat els problemes que s'han trobat.

Dins del Secretariat d'Entitats es va crear una Comissió dels Focs de Sant Joan per tal de fer, aquest any, una bona celebració d'aquesta festa tradicional.

Els objectius principals eren fer arribar la Flama del Canigó a nivell públic, fer un cercavila i una sèrie d'actes populars a l'Espanya Industrial.

La idea bàsica de la festa tenia, però, un caire diferent del de les festes de l'Ajuntament; es tractava de potenciar les iniciatives dels veïns, la participació dels carrers.

Es van enviar 150 cartes a diverses entitats i comissions de festa major dels barris (de Sants, Hostafrancs i La Bordeta), convocant-les a unes reunions per fer el programa d'actes, encara que la participació va ser molt minoritària.

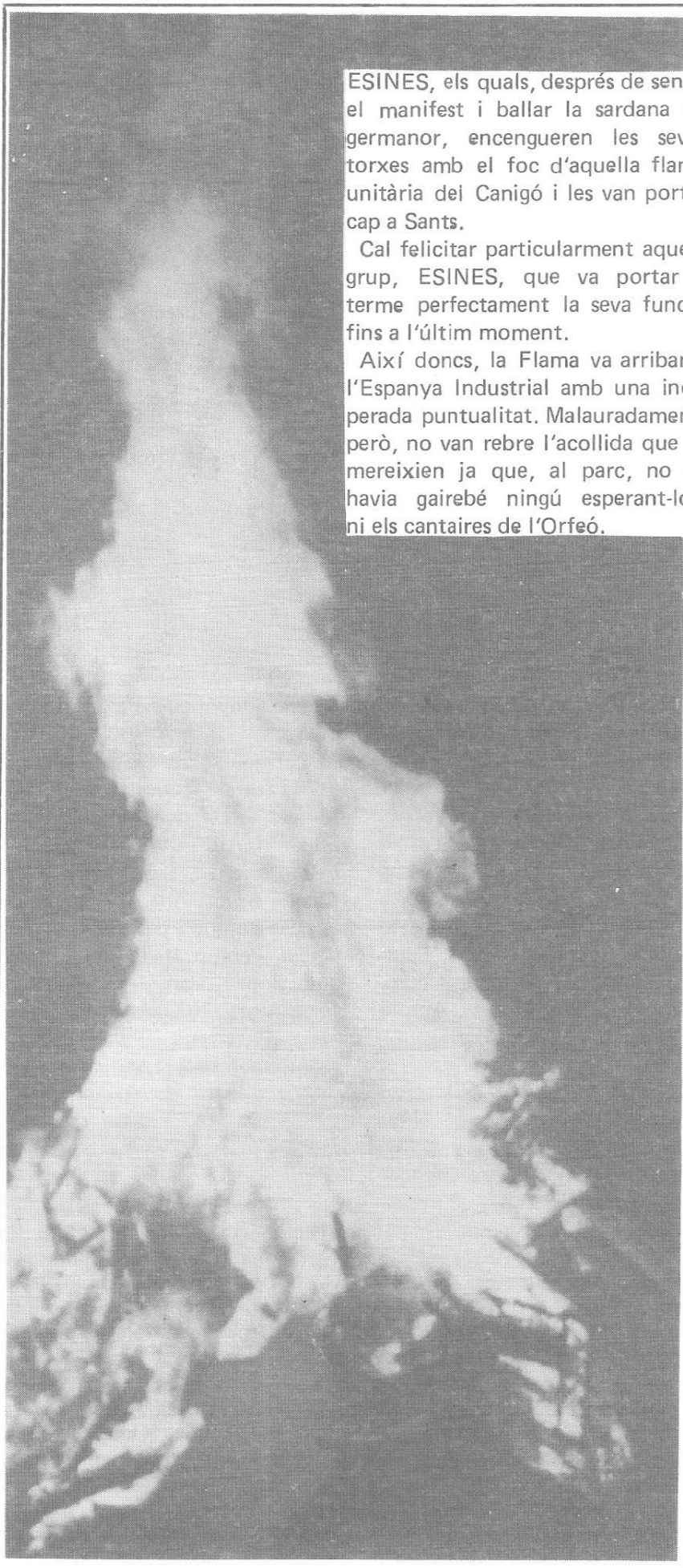
Van demanar permisos a l'Ajuntament per fer fogueres a l'Espanya Industrial i a la Farga, que van ser denegats. (Per cert, dels requisits establerts per l'Ajuntament per poder encendre una foguera, se'n podria parlar molt...)

Val a dir, doncs, que en un principi hi va haver molt bona voluntat per part d'uns quants per tal de portar a terme aquests objectius, però sembla que amb això no va haver-n'hi prou.

No obstant, un dels objectius es va complir, enguany ha arribat a Sants, per primer cop, la Flama del Canigó a nivell popular, ja que el Centre de Nostra Senyora de Montserrat i Sant Francesc Xavier, fa anys que va a buscar la Flama al Parlament, continuant l'acte que va iniciar el Doctor Pelegrí.

Uns actes mal organitzats

A les 7 en punt de la tarda, la Flama arribà a la Plaça Sant Jaume, on l'esperaven un grup de 15 nens de l'Escola d'Iniciació Esportiva,



ESINES, els quals, després de sentir el manifest i ballar la sardana de germanor, encengueren les seves torxes amb el foc d'aquella flama unitària del Canigó i les van portar cap a Sants.

Cal felicitar particularment aquest grup, ESINES, que va portar a terme perfectament la seva funció fins a l'últim moment.

Així doncs, la Flama va arribar a l'Espanya Industrial amb una inesperada puntualitat. Malauradament, però, no van rebre l'acollida que es mereixien ja que, al parc, no hi havia gairebé ningú esperant-los, ni els cantaires de l'Orfeó.

El cercavila va tenir, també, molts problemes. El principal va ser la propaganda inadequada, es van posar pocs papers anunciats i en llocs poc visibles, la qual cosa va produir una assistència de públic molt limitada, i, per tant, ni els Diables de Sants ni els Gegants de la Plaça Nova no es van poder lluir. A més a més, no es van trobar grallers, potser per manca de temps.

Per altra banda, es va fer una exposició de Focs de Sant Joan, del 15 al 24 de juny, a Cotxeres, gràcies al material deixat per Tradicions i Costums. Penso que potser si s'hagués fet en un lloc més visible, aquesta exposició hagués tingut més èxit. Tot i així, va ser visitada per un nombre considerable de gent i, personalment, vaig trobar-la molt interessant.

I és allò que diem, si es vol fer una cosa, es pot fer. Però s'ha de voler de veritat, amb l'entusiasme d'uns quants no n'hi ha prou, cal una bona organització i la conscienciació dels compromisos presos en un principi. També la falta d'experiència hi ha influït.

"Ha estat tot un fracàs", comentava en Francesc Pallarès, l'home que més s'ha mogut dins de tot el projecte i que més ha treballat per intentar assolir els objectius proposats en un principi. Potser no va trobar l'ajut necessari per part dels altres.

Malgrat tot, caldrà que l'any que ve s'assentin les bases d'una bona organització i que això que ha passat serveixi d'experiència per no tornar a fallar. Però, sobretot, cal tornar-hi i fer-ho bé. S'ha de mantenir l'esperit màgic de la nit de Sant Joan, és un dels nostres costums que defineixen la nostra pàtria.

Manet

MARCS
QUADRES
LÀMINES
MIRALLS

VENDA A L'ENGRÒS I DETALL

ROSÉS, 65 · TEL. 339 64 40
08028 - BARCELONA



TERMOPARKET

LA ÚLTIMA NOVEDAD
EN PARKET

Resisteix els cops i el desgast
S'instala sense desallotjar els mobles

Floridablanca, 26. Tel. 223 07 12
Central: Galileu, 46 | 339 50 66

LUDOTECA

"ESCLAT"

Informa't
de 19 a 21 h.

ATENEU POPULAR
DE SANTS

Carrer Premia 15 Tel. 431 84 08 Carrer Riego 28

64 «Volta»

Ciclista a Catalunya

Del 5 al 12 de setembre, la Unió Esportiva de Sants organitza una nova edició de la *Volta Ciclista a Catalunya*, la prova ciclista més antiga i orestigiosa de l'estat espanyol. I, com és costum, cada edició de la *Volta* ens presenta interessants novetats. Aquest any seran l'arribada a l'alt del Puigmal i a Sant Pere de Roda.

Joan Peirató, president de la secció ciclista de la UES, va presidir, el passat 25 de juny, l'acte de presentació de la *Volta*, acompanyat del president de la Diputació de Barcelona, Antoni Dalmau. El lloc escollit va ser el vaixell Joan d'Àustria de les Reials Drassanes.

Els equips que participaran en aquesta *Volta* seran deu; set espanyols i tres estrangers. Són els següents:

Pel que fa als equips espanyols hi participaran el **Reynolds** dels Periko Delgado, Julián Gorospe, Josep Lluís Laguía, Jaume Vilamajó o Angel Arroyo. El **Zor** dels Alberto Fernández, Eduardo Chozas, Faustino Rupérez o Rodríguez Magro. El **Teka** dels Pere Muñoz, Antoni

Coll, Patrocinio Jiménez, Edgar Corredor o Nico Edmonds. El **Kelme** dels Vicenç Belda, Josep Recio o Angel Iglesias.

També hi correran els modestos **Orbea**, amb Pello Ruíz Cabestany o Jon Urien. El **Dormilon** (Quin nom!) dels José Martín o Angel Herranz, i, finalment, el **Hueso** dels Flequi Juárez, Sabino Angoitia o Jesús Suárez Cueva.

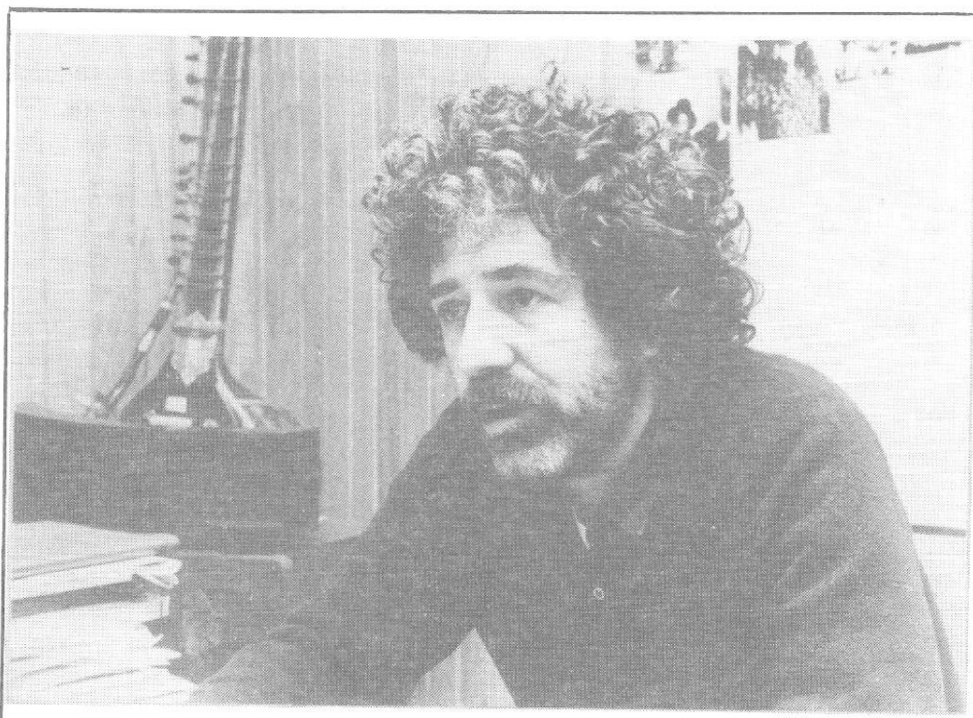
I pel que fa als equips estrangers, doncs seran aquests: el **Peugeot** francès, amb Pascal Simon o Robert Millar. L'**Alfa-Lum** italià, amb els Eric Caritoux, Sean Kelly o Jean Claude Bagot. Ah! I per si fos poc, és possible que a darrera hora també vingui l'equip italià del **Metauro**, amb Johan Van de Velde o Vittorio Algeri. Què més voleu?

— Aleix Ferrater

RECORREGUT

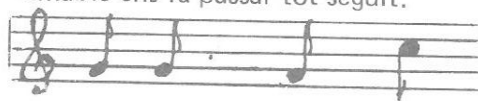
- 5 de Setembre. Proleg contra-rellotge. Platja d'Aro-Platja d'Aro (3,8 km)
- 6 de Setembre. Primera Etapa: Platja d'Aro-Sant Boi (175,800 km)
- 7 de Setembre. Segona Etapa: Barcelona-Tarragona (192,200 km)
- 8 de Setembre. Tercera Etapa: Tarragona-Tàrraga (186,600 km)
- 9 de Setembre. Quarta Etapa
- Primer sector: Tàrraga-Barcelona (137 km)
- Segon Sector: Sant Boi-Manresa (92,800 km)
- 10 de Setembre. Cinquena Etapa: Manresa-Puigmal (142,300 km)
- 11 de Setembre. Sisena Etapa: Planols-Llança (179 km)
- 12 de Setembre. Setena Etapa:
- Primer Sector: Llança-Sant Pere de Roda (contra-rellotge individual, 18,400 km)
- Segon Sector: Llança-Girona (116,600 km)

QUICO PI DE LA SERRA



Viu en ple centre del Barri Vell, del vell Gòtic, a cavall sobre la nostra plaça Sant Jaume. En un tercer pis, sota terrat. Al seu damunt, el cel blau del Mediterrà Almogàver i als seus peus les pedres en les que milers i milers d'empremtes han deixat bocins de les ànimes de generacions ja passades i de fets ja oblidats. Però encara que ni hi ha nascut ni hi viu, al nostre barri, és un home molt nostre, és un català i un home universal, és "QUICO" PI DE LA SERRA.

La nostra assentada la tenim a casa seva. Pujem —no hi ha ascensor— per una ampla escala modernista de fi de segle, i a la porta ens espera i rep personalment. Somrient i molt amable ens fa passar tot seguit.



—Quico, què és l'amor per a tu?

—Si em preguntes què vol dir etimològicament, no sé què vol dir. L'amor és una cosa molt difícil de definir, perquè implica aparellar amb la naturalesa el més espiritual de cada un. Es com una actuació personal en la vida quotidiana de portes endins, que està en funció d'unes profundes obligacions i petits sacrificis cada dia, a cada moment. L'amor és una "barretxa" molt complicada de sentiments, impulsos, deures i, de vegades, satisfaccions. Però crec que en general és

una espècie de profund respecte a totes les persones, a totes les coses i motivacions, de sentiments, que mouen i volten l'ésser humà, la vida.

—Quico, allà on vas, sempre t'acompanya una mateixa dona, i més, moltes vegades sembla com si encara fossiu una parella de nuvis, ¿què és per a tu la teva dona, l'Imma? (Ens mira sorprès per la pregunta, però no dubta a contestar-nos)

—Es la persona que comparteix tota la meua vida i jo la seva. Es, com deia abans, la companya de les profundes obligacions i petits sacrificis de cada dia.

—T'agraden els crios?

—Sí, molt. Considero que tots els crios són un món de puresa i sinceritat. Després, quan creixen, la gent i la vida, per desgràcia, els van canviant. Ens van canviant.

—¿Tens alguna opció o partit polític determinat?

—Quant a la política i als partits polítics, estic desenganyat. Tot es qüestiona, tot es complica i no s'agafen solucions reals. Jo sóc, em considero, un comunista ideològic. Tot està amanit, tot són paraules sense un reflex real, i això no sols passa aquí, sinó a tot el món. Es el "sistema", tot va molt ràpid, no hi ha —o no es vol que hi hagi— temps per a solucions reals i necessàries. Són milions els aturats, els joves sense feina, els jubilats, i els polítics no es preparen per donar opcions —molt difícils, per altra banda— per a aquesta "societat de l'oci". La gent no veu el futur clar i, llavors, s'agafen al que sigui, en temps passats era el "franquisme", els "bítels", el futbol, la delinqüència, etc... Ara és la droga i la "inseguretat ciutadana", que tot això no són "causes", sinó conseqüències, d'una societat en crisi, d'una societat en què falta el respecte a tot i a tots. I de tot això sols es fan banderes i propaganda política, usant-ho tot per a fins polítics i res més; els "governos", els partits, només van a la seva, sols volen dominar, manar, i per això també no els interessa veritablement la Cultura, no els interessa que la gent pensi, ni sàpiga. Sols els ininteressa que la gent, com a màxim, treballem per viure i només visquem per a treballar. Les qüestions industrials, els diners, el "sistema", s'han "follat" la cultura.

—¿Què és el més important per a tu en la vida?

—Viure. Viure molt de temps, molts anys. El més important de la vida és viure.

—¿Com t'agradaria morir si poguessis triar?

—Sense sofrir. Ràpidament, sense donar-me'n compte.

—Com va ser que et vas posar a compondre i cantar?

—Jo mai no vaig pensar de ser cantant, va ser casual. Jo vaig estudiar



al Liceo Francès i vaig ser un estudiant molt dolent, era un inadaptat perquè no m'agradava estudiar i vaig recórrer molts, molts col·legis, sense èxit, fins que, al cap i tot, els meus pare, preocupats per mi, em van fer una sèrie de tests psicològics —com s'estilava aleshores— que, mira per on, van donar que jo, les meves aptituds eren "d'artista" i, llavors, ja em van deixar... i van quedar-se ells tranquils. Va ser una cosa estranya perquè en la família no s'havia donat cap cas artístic, o millor sí, sols un avi meu va ser pintor, bon pintor, però res més en tota la família. Jo, des de molt petit, sempre he tingut uns afanyos artístics, sempre entre música i cançons, i de molt jove escoltava els discos dels cantants francesos. Jo vivia a prop de la Plaça Palau, al carrer General Castaños, i tenia un veí a qui també li agradava la música, tocava, col·laborava amb la Tuna, etc. La cosa es va embolicar quan els "Setze Jutges" començaven a fer-se, jo anava als assaigs i sempre em "ficava" amb ells, fins que em van agafar com a guitarrista. Jo vaig ser el quart dels "Setze". Així va començar, i jo encara no pensava, aleshores, en ser cantant, va ser després quan va començar la cosa...

—¿T'ha comprès sempre la teva família?

—Sí, he tingut molta sort. Tant de petit com de sempre, sempre m'ha ajudat i m'ha comprès.

(La Meritxell li pregunta)

—Quin signe ets?

—Sóc Leo.

—Leo és un signe de foc i, com a tal, és un signe d'energia, valentia, precipitació i impaciència, és un signe dinàmic, dur. Ets tu així? (En Quico somriu. Sembla que li fa gràcia la pregunta.)

—Doncs em sembla que no; que les conjuncions dels planetes el dia que vaig néixer, estaven una mica "desllorigades", em tinc, més bé, per una persona retreta, m'agrada la pau, la tranquil·litat, la soledat. Sincerament, sóc un home molt tímid. Precisament la meua manera de ser em crea, a vegades, una imatge de "bona fe", de persona —com s'acos-



tuma a dir— que de tan "bo" sembla "babau". Encara que, a vegades, em sàpiga greu, no m'importa. Crec que la meua manera de ser és meua i l'opinió dels altres, quan vius amb consciència i sinceritat, no té pes al meu cor. Es veu que, en aquest món que vivim, ple d'egoïsmes i enveges, ser o voler ser "bona persona" no està ben vist, és ser un "bitxo" rar, extravagant o "tonto". Se me'n fot.

—Què és per a tu cantar?

—Home, hi ha qui diu que cantar és treure el vent pel coll i fer soroll, o altres diuen que és, únicament, el que fan els cantants d'òpera. Jo faig una mica de tot i a la meua manera. Cantar és, per a mi, expressar alguna cosa, fer arribar als altres el que sento, que veus o que penses. Alguna cosa teua que dones als altres.

—¿Potser t'identifiques més amb un d'aquells joglars i trobadors de segles passats?

—Doncs potser sí, m'identifico amb els trobadors. Però ells tenien més sort, abans, que nosaltres, ara. El poble els entenia més. Era una gent que cantava per a una altra gent culta, una gent —per aquell temps— formada, i, fins i tot, amb

el poble hi havia una comunicació més directa i enteniment. Ara la gent està molt mediatitzada per les modes, per la publicitat, fins per la política, per una sèrie de circumstàncies que no tenen res a veure amb l'art, amb la cançó com a cançó i medi artístic d'expressió i comunicació.

—¿Quina és la cançó que té millor memòria per a tu?

—¿La cançó més interessant per a mi? Doncs és difícil dir-ho. Totes tenen per a mi igual valor. Jo totes les treballo molt. Amb les meves cançons és com si agafessin doble vida, jo les faig, les canto, i la gent les fa seves; aleshores se'n van de mi. Són com fills que es fan grans i se'n van, pràcticament ja deixen de ser teus. En certa manera, jo les faig pensant en la gent, per als demés, i quan les accepten i se les queden i deixen de ser meves, jo ja em trobo satisfet.

—Hi ha qui diu que la terminologia o alguna del les paraules de les teves cançons són molt "bèsties"; hi ha i tot, avui encara, qui s'escandalitza. Què pots dir-hi?

—Jo crec en la llibertat total en els medis artístics, en els medis d'expressió, sense hipocresies ni fariseïsmes. Jo estimo la llibertat per sobre de totes les coses, podria dir-te que sóc un anarquista integral, i que quan componc, canto o visc, no em deixo mediatitzar per res. Jo res més que passo a les meves lletres el vocabulari que està al carrer, que s'usa quotidianament i que, per tant, entra més directa i profundament en la comprensió de l'ànim de la gent. I és una cosa que sempre m'ha fotut una mica, per la falta d'habitució de cert públic. El nostre idioma no té, avui, una involució, però tampoc una evolució real, una posta al dia adequada a la realitat. No hi ha costum d'emplear paraules comuns i normals en l'ús popular. Si estiguessis, per exemple, a França, la gent està ja habituada i ho accepta culturalment, i una cançó podrà no agradar perquè no agradi per si mateixa, però mai no deixarà d'agradar o serà acceptada perquè hi hagi uns "tacos" o unes frases determinades.





—Si no haguessis estat cantant, Què t'hauria agradat ser?

—Cantant. Artista. Però tot i el que t'he dit abans al començar, no crec en la genètica. Jo només em veig fent el que estic fent, mai no m'he vist treballant tancat, limitat, supeditat a altres. Sóc independent des de sempre. Ja des de petit he sigut un esperit rebel. Potser per això m'agrada cantar, perquè puc dir el que vull i com jo vull.

—¿Quin és el teu *hobby* o afeció preferida?

—Doncs no tinc una afeció definida. De totes passades, el que més m'agrada són els instruments musicals, en especial els de corda, m'agradaria fer-ne, ser un *luthier*. Perquè t'adverteixo que sóc un "manetes", m'agrada arreglar-ho tot, sigui el que sigui. Potser és perquè quan estem actuant per aquests móns has de fer-t'ho tot tu. Un instrument que s'espavilla, un aparell que no funciona i, clar, aleshores no pots esperar que vingui el tècnic de torn i has de posar-te a arreglar-ho i solucionar el problema tu mateix, sobre la marxa, perquè després tot vagi bé.

En aquest moment fa aparició l'Imma, trencant el diàleg d'en Quico.

—Perdó, Quico, estàs fent tard i t'esperen a l'oficina...

Ens aixequem, ens presentem i li rendim els nostres respectes. La dona d'en Quico és jove, molt bonica, molt seriosa, té un aire de certa fragilitat aparent sota la que es transllueix una energia, una personalitat poc comú. En Quico somriu i se la mira encisat.

—Un moment, Imma, ara de seguida acaben...

Aprofitem per demanar-li a l'Imma que es faci unes fotos amb el seu marit. Se'ns queda una mica seriosa, sembla que s'enrojoli, no sabem si és per timidesa o perquè no li cau bé la nostra petició. S'hi nega rotundament, tot dient-nos:

—Jo no sóc pas important. L'important és el meu marit, feu-li a ell, si us plau...

Se'ns en va silenciosament. Torna als racons de la casa i nosaltres tornem amb en Quico.

—Quico, ¿Com és que tu, un amant de la natura, de la llibertat, dels espais sense límits, vius aquí, en ple centre de la ciutat?

—Perquè estic fet aquí. Jo vaig créixer als voltants de la Plaça Palau, en ple nucli urbà, a cavall de la Barceloneta i del Barri de la Ribera, al costat de l'estació de França i el fum dels trens, la fressa del vell mercat del Born, la remor de la gent, el brogit del trànsit... Estic tan acostumat a la contaminació, als fums, al soroll, a la tensió, al "stress" de la ciutat, que em sembla que si sortís d'aquí, estic tan contaminat que em moriria intoxicat per l'aire pur i el sol net.

—Quico, creus en Déu?

—No!

—Dues últimes preguntes, ets feliç?

—No. Ser feliç és ser-ne sempre, i això és molt difícil. Pots ser feliç per una banda i per altra tenir molts problemes. En un món d'injustícies, de manca de llibertat, de moltes coses vitals, de misèria, de guerres, d'egoïsmes, és molt difícil —si ets tan sols una mica sensible— ser feliç. En tot cas, s'és feliç a salts, a trompicons, en moments més llargs o no tant. Personalment, no estic acostumat a ser-ne; ser feliç, a mi em va gran.

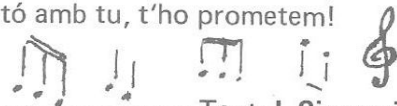
—Els anys passen. ¿Què esperes del futur?

—El futur és l'atur. El futur és molt negre. Per a mi és no deixar de treballar, de lluitar, de cantar. Sols hi ha una esperança, que és el més important: seguir vivint.

Ens aixequem, tornem a passar per entre instruments musicals, curiositats, tot encisador. Parlem del Barri Vell, quedem en trobar-nos una altra vegada i prendre un cafetó en algun dels llocs típics del Gòtic. Ens diu, també:

—Perdoneu que no surti l'Imma, però és que està enfeinada pintant...

Ens despedim. El temps ha volat. Baixem les escales encisats per la personalitat d'aquest home bo, generós, planer. Amic Quico, no perdrem l'ocasió de prendre aquest cafetó amb tu, t'ho prometem!



Text: J. Simoncini

Fotos: Meritxell Sendra

Correcció d'Eschrifts en Català

Des de fa dos mesos, aproximadament, tots els dimarts i dijous de 7 a 9 del vespre, al Centre Cívic de les Cotxeres de Sants, hi ha un servei de correcció d'eschrifts en català i de traduccions del castellà a català. Aquest servei és patrocinat pel Consell Municipal del districte Sants-Montjuïc i pel Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i La Bordeta. Per assabentar-nos una mica millor de com ha sorgit aquest intent, hem parlat amb en Jordi Clausell, membre del Secretariat.

Aquest intent de portar a terme aquestes correccions, s'ha esdevingut dins la campanya de normalització de la llengua catalana i en aquest barri, on hi ha una tradició des del Congrés de Cultura Catalana que es va fer. Tenim una de les experiències que podria ésser —diguem-ne— pilot, a nivell de Barcelona, encara que en altres barris ha començat també a fer-se d'una forma paral·lela al nostre. La idea es va tirar endavant mitjançant l'Ajuntament i el Secretariat d'Entitats.

Es va concretar, a nivell monetari, quines podrien ser les despeses i què comportava, tant a nivell de Secretariat com a nivell d'Ajuntament, i es va acordar que, durant aquest dos dies a la setmana, al Centre Cívic hi hagués un corrector, i que a totes les persones que ho vulguessin, els prestaria els seus serveis d'una forma gratuïta.

Fins ara, a nivell de districte no s'havia fet res d'aquest tipus, tret dels cursets de català, els quals, enguany, han anat molt bé, ja que cada vegada és més la gent que s'hi apunta. Sembla ser, però, que en altres llocs hi ha hagut experiències pilot d'aquest tipus.

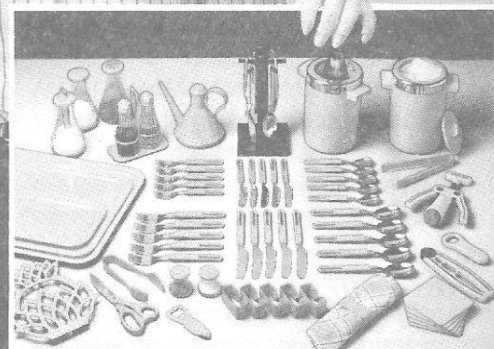
A hores d'ara, encara és molt aviat per poder dir com està funcionant, però tots esperem que tingui tan bona acollida com els cursos de català.

Així que ja ho sabeu, quan vulgueu traduir quelcom del castellà al català, o bé tingueu necessitat de correcció de català, només heu d'adreçar-vos al Centre Cívic de les Cotxeres, i allà, d'una forma gratuïta, us ho faran, sempre que no vulgueu traduir tot un llibre, perquè aleshores...

Núria M.

UN ESTALVI MOLT FAMILIAR!... ...I PERSONAL

113
peces



Caixa d'Estalvis del Penedès

Badal, Parkings en remull

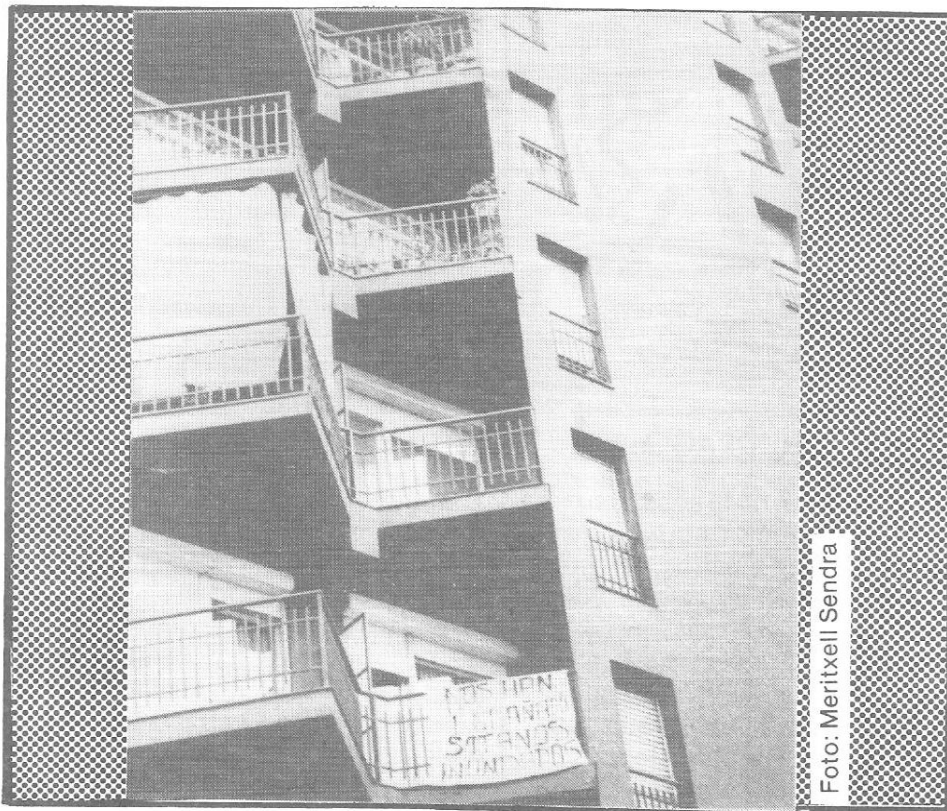


Foto: Meritxell Sendra

Sempre havia pensat que quan es comprava una plaça de pàrking era per poder guardar-hi el cotxe, i no per fermar-hi la barca o practicar el submarinisme com si fos el moll de Barcelona.

Els veïns de Badal, i més concretament les tres-centes vivendes dels números 53-55, han comprovat això últim. Des de fa quatre anys, els seus aparcaments s'han transformat en veritables oïscines d'aigua estancada.

La història començà el 1981, quan, després de tres dies de pluges, l'última planta es va inundar, deixant fora de servei les places soterrànies, cada una d'elles amb una capacitat per a cent vehicles. Des d'aleshores, el doll, que sembla procedir de les històriques rieres de Sants i del Canal de la Infanta, surt del terra de forma permanent.

Després de nombroses vegades de demanar al Sr. Garcia Meca, constructor de l'edifici, que deixi en condicions allò que els va vendre, i no pas a preu de *ganga*, ha arribat

la gota —i mai millor dit— que ha fet vessar la paciència dels actuals propietaris i els ha portat a prendre accions al carrer per tal de cridar l'atenció sobre els seus problemes. Per això, han tallat el tràfic en repetides ocasions al Cinturó de Ronda, ja que, últimament, l'acumulació de **cinc milions de litres d'aigua** al local ha incrementat el perill existent.

Es just dir que el Consell de Districte, intentant ajudar els afectats i dins les minses possibilitats que té, ha enviat els bombers a eixugar els sòtans, tot i que la solució encara s'ha de trobar. Per una altra banda, la Generalitat ha expressat la seva preocupació pel tema, però afirma no poder fer-hi res, malgrat que els pisos són de protecció social i, per tant, pertanyen, si més no en un principi, a la seva competència.

El tema, doncs, continua en l'aire, posant una vegada més sobre la taula la indefensió del ciutadà davant els especuladors de torn, als quals tan sols els importa llurs interessos.

I l'OTAN?

...i la què?

Hi ha temes dels quals se'n parla molt: la misèria i la fam en àmplies zones del nostre planeta, l'existència de règims dictatorials imposats per la força (això, a nosaltres, no cal que ens ho expliquin; tenim quaranta anys d'experiència), els enfrontaments armats entre països veïns... Tot són notícies, o millor dit, ja no ho són, car les escoltem amb freqüència.

La polèmica encetada últimament, i que ha tingut ressò en els mitjans de comunicació, és la de l'OTAN. Catalunya ha viscut, fa pocs dies, importants movilitzacions al respecte. L'exigència d'un referèndum clar per la sortida de l'Estat del bloc militar, és el clam unitari de molts catalans.

Fins ara, personalitats, moviments culturals i sindicals, etc. s'han definit d'una forma contundent: hem de sortir de l'OTAN. Els arguments són tan bàsics que fa vergonya repetir-los. Al marge del suïcidi col·lectiu que representa la cursa armamentista, tampoc la crisi econòmica, l'atur, no són elements per oblidar, i menys el milers de milions que s'inverteixen en material bèl·lic, quan podrien aprofitar-se per fer més llocs de treball o equipaments públics als barris.

Ara és hora que els partits polítics es defineixen diàfanament i sense demagògia; si més no, els més representatius, ja que és inadmissible qualsevol posat enganyós o fosc.

Al nostre barri seria adient que les formacions polítiques prenguessin una actitud unitària, sense sectarisme, car un afer tan vital com és, sense exagerar, el de la supervivència de la humanitat i el seu benestar, s'ho mereix.

Jordi Clausell i Subirats

Bacus i Pantagruel



Certament, sembla que això dels xinesos va a tongades. Priemr fou en Jackie Txan, després en Fuman-txú, després en Bruce Lee... I ara els restaurants.

Feu-me cas, compreu-vos una disfressa de diable oriental pro-mao-ista. Consta d'una túnica rogenca, un penjoll en forma de pentàgon diabòlic amb estrella de cinc puntes (com les USA) i cara de mala llet de pel·lícula, barreja de restrenyiment i esforços per aguantar-se i no descambar la pela. De primer plat, si voleu ser ben, ben diabòlics pro-maoistes, demaneu ungles de rata amb salsa de sang humana. De segon, pobres nens blancs a la brasa, i per beure, vodka soviètica...

Desenganyeu-vos, petits sàdics meus, perquè tot això dels simis esquarterats davant vostre i les potes del davant de les formigues roges, que expliquen, no ho veureu aquí. Caldrà que us compreu una pel·lícula o bé que aneu a algun xinès on els blancs només hi van un cop (i després fan aquella cara que hem dit).

Estic convençut que els restaurants xinesos no serveixen menjar xinès perquè els pobres blancs no ho aguantaríem... Però com que som mig babaus i no sabem què ens donen, callem i mengem.

Si voleu agafar el Drac per les escates, podeu triar entre la carta o bé dos tipus de menú del dia. El menú senzill, de 350 pts, té un entrant i un segon plat; a més, hi ha postre o cafè, vi o aigua, i arròs o pa. L'altre menú és més complet, però també ho és el preu (560). Després, la carta.

PERLES DEL DRAGÓ

No us la mireu, no hi entendreu res. Això sí, les sopetes no valen gaire cosa; acostumen a ser de pollastre i fer gust del clor de l'aigua. Podeu demanar TOT el que queda. El Txop—Suei porta verdura fregida i alguna mena de carn, i té poc suc. El Pollastre amb Ametlles és això, pollastre amb ametlles i força amaniment. El Pollastre al "Curry" porta pinya, ceba, bambú i carbassó. Qualsevol plat que digui "...agre-dolç" portarà una salsa feta amb vinagre i ceba, pinya... Per exemple Porc Agre-dolç o Gambes Agre-dolces. O Anec amb Pinya Oi que és fastigós? Ja us ho deia, que no miressiu la carta. Demaneu i prou; més encara, pregunteu a alguna de les noietes què heu de demanar.

Advertències: si us agrada el peix així tal com raja, no demaneu calamars o coses d'aquestes (apart de les gambes): la manera de portar-lo tallat i la salsa amb bambú us pot treure la gana.

Consells: val més demanar carns que pollastre o peix. No demaneu pa, proveu amb l'arròs: atipa més i recull millor les salses. Si demaneu palets, pregunteu a la noia com es fan servir i sigueu humils; si no, us tacareu, la noia riurà discretament i, un cop hàgiu acabat, us preguntarà si la mà us fa mal. Aquesta pregunta fa avergonyir qualsevol, perquè resulta que sí, que et fa mal.

Eduard

No sóc responsable de les receptes de cuina.

Recepta

PRAWN COCKTAIL

Ingredients (4 persones):

200 g de gambes. Un manat de fulles d'enciam. Salsa Maionesa. Salsa de Tomàquet.

Bulliu les gambes i, ja cuites, treieu-los les closques. Feu una atraient barreja que anomenarem "salsa rosa" amb la maionesa i dues cullerades de salsa de tomàquet. Cobriu un bol o bé una copa ampla amb les fulles de l'enciam i poseu-hi al damunt les gambes, que han d'estar molt fresquetes. Cobriu-ho tot amb la salsa rosa. Repetireu si en queda. ●●●

POLLASTRE AMB AMETLLES

Ingredients (4 persones)

1 pollastre de 1,500 kg. 1 ceba. 80 g de mantega (o llard). 1 got de vi blanc. 50 g d'ametlles torrades. 1 tassa de farina. 2 cullerades grans d'oli. Julivert. Aigua. Sal.

Talleu el pollastre en trossos més aviat petits; passeu per la farina i fregiu-lo a la paella amb la meitat del llard i la meitat de l'oli. Amb el suc que quedi, fregiu la ceba pelada i molt picada, amb mitja cullerada de farina. Piqueu les ametlles amb un xic de julivert al morter, i afegiu-ho a la paella, així com també una tasseta d'aigua i el vi. Aboqueu-ho tot, després, sobre el pollastre, que el tindreu en una cassola de pedra. Afegiu-hi sal i deixeu-lo bullir poc a poc fins que el pollastre estigui tendre. I que bon profit us faci. ●●●

FLAM DE CAFE

Ingredients (4 persones)

3 culleradetes de Nescafé. 4 culleradetes de llet condensada. 4 ous. 1 llimona. Sucre.

Dissoleu la llet condensada en un got d'aigua. Barregeu els ous amb la llet, el Nescafé i una culleradeta de ratlladura de llimona. Aboqueu-ho tot en una flamera acaramelada i feu-ho coure, tapat, dins del forn, al bany maria, fins que estigui collat (de 30 a 40 minuts). Desemmotlleu-ho quan estigui fred. I no ho oferiu a cap membre del Ku-Klux-Klan.

Sibil-la Sibarita

Narració

Un mal somni

L'ombra asseguda dalt del llit. El cap cot i la mirada perduda en l'angoixa del no-res. Els dits esgarrapaven els llençols d'una manera venjativa. En el decurs d'aquest petit temps es va iniciar una lluita amb si mateix, per guanyar ningú, i amb l'únic premi de la suor i el morir del temps.

La suor freda com la nit neixia dels porus de manera constant i incansable, el cap comença a gronxar-se incontrolablement i els dits premien amb més força l'extensió blanca on l'altre cos era ajegut i semblava reposar. Esdevé la respiració més violenta, el cor comença a fer salts i tombs dins un pit ple de nit, sense estrelles. L'única llum era la del no-res. Dins la més negra foscor es movia una ombra que mai ningú no havia vist. I ningú, mai, no l'ha de veure. Ell sí, però.

Convulsions agiten l'ambient i la freda suor esdevé petits rierols plens de sal i de sang. Del ulls closos en sortien cucs i serpents carregades de verí.

I els dits esgarrapaven el matalàs i la foscor.

Els nassos s'inflaven amb l'entrada de l'aire nocturn mentre abocava el cap cap a un pou ple d'incògnites i de por. Ja res no podia aturar aquell davallar.

Amb els peus cercava unes espardenyas que mai no va trobar, i hi eren, ell ho sabia, i després ho havia de veure. Incitava a aquesta recerca la frescor d'un mosaic carregat d'ombres imprudentes i clares. Sabia que sota aquell vel de color i temptacions hi havia el Pou. I el cap s'hi anava abocant cada vegada més. La il·lusió dels dits s'agafava fort a unes cordes imaginàries. Mai no van existir. Com cristalls nascuts de la fredor, lliscaven els rierols de salobre, barrejats amb el verí i el cervell, cap al pit, fent esdevenir els pèls del color del foc. Un fum espès s'arrossegava pit amunt per arribar, amb tot el seu regust, als nassos inflats i rojos; eixugava la gola i els pulmons semblaven esclatar, i esclatar semblava el cor. De sobte, amb els dits agafats als llençols, s'escoltà un mut tro, i la sang es barrejà amb el fum.

Del pou sortia una temptadora llum, una llum del no-res, mentre els cabells ja acariciaven el vel d'ombres imprudentes i clares. De la gola eixuta, en un intent de fer un crit, en va sortir un regust de carbó i encens.



I l'aire que respirava trucava violentament a les parets dels pulmons espargides per l'ombra.

Va deixar de sentir els peus com a seus, i perdé el control d'aquells dits, on les mans que els donaven vida van esdevenir de pell roja, i les ungles se separaven de la carn, amb un soroll semblant al d'un vell armari, carregat d'anys i de pols, quan li obres una portella, o estires, esglaiant el cim, un calaix.

Amb els cabells va encendre el vel de colors i temptacions, i la claror dels cossos descompostos li cremà els ulls closos. I de la gola no en sorgia cap crit !

Com la mar entifonada s'engola un vaixell, ell mateix es va notar caure cap a la fosca llum del no-res. No sabia si els peus venien amb ell, o si els dits de les mans el seguien encara; ni sabé mai si desaparegué el fum espès, ni si la gola va fer cap crit ni cap gemec.

Quan ell s'apropava al fons, cada vegada més de pressa, s'aixecà de sobte el seu cos del llit, molt i desesperat, anguniós, i amb un crit trencà el silenci i la foscor. Ple de cansament, es deixà caure de nou al llit, i amb els ulls mig oberts, albira quarts de cinc al rellotge que el vigilava dalt la tauleta de nit.

Marc De Peia

(de l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana)

ALIMENTACIÓ

TOCINERIAS A. Figueras

Tocinerias A. Figueras
Productes selectes
Matanza diària. Elaboració pròpia.

Mdo. Berlin/Numancia. Pda. 6.
Tel. 322 19 18

EL CELLER DE GELIDA

Vallespir 65. Tel. 3339 26 41
Antoni Falgueras Membre de l'Acadèmia Tastavins St. Humbert.

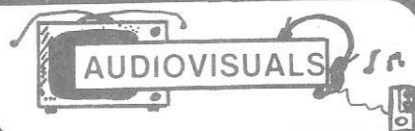
Tocineria de Sordi Estival

CARRER RIEGO, 17
TEL 224 80 06

BARCELONA (SANTS)



...menjar un bon formatge i beure una copa de bon vi.
c/ Alcolea, 83
Tel. 330 00 75
Barcelona 14.



AUDIOVISUALS

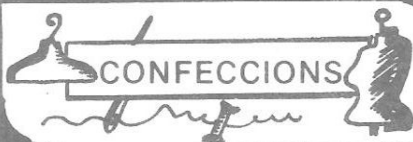
Radio City

c/ Cruz Cubierta, 128. Tel. 325 24 24.

IMATGES a l'abast

fotografia i cinema

callao, 4 · mercat d'hostafrancs
tel. 325 51 68 · barcelona, 14



IRIS

J. CURA

Sastreteria Confeccions Camiseria Genèrals de Punt.

CREU COBERTA, 112 - Tel. 431 67 99

DECORACIÓ

TERMOPARKET



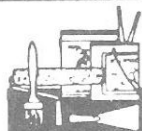
La última novedad en parket
Galileo, 46. Tel. 339 55 66

prat suñol

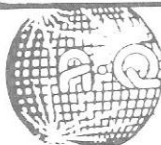
Llistes de Noces
Cortinatges
Persianes

Sants, 66
325 19 92, 325 16 50
Barcelona 14.

Andrés Giménez Martín. DNI 36 870.330
Pintor-Decorador.
San Juan, 25
Tel. 662 06 01.
GAVA (Barcelona)



DISCOTEQUES



Moiànes, 50
Barcelona 14
Tel. 325 56 46



ZAFIRO-3

c/ Sants, 387. Barcelona, 14.
Tel. 333 59 62

bahia

34 anys fent ballar. Sala de Ball
Olzinelles, 31 (Sants). Tel. 421 77 10



COL·LEGI MODECLAR

Deliniació, FP 1-FP 2, homologat amb
inclusió de càlcul d'armadures i estudi
d'utilitatges amb ordinadors.
OM. 30-5-78.

AUTO ESCOLA SANTS

consell de cent, 19, esol.-2º
metro: HOSTAFRANC (LINEA I) - bus: 56-57
barcelona (14) - tel: 223-71-23

Una escola de teatre:

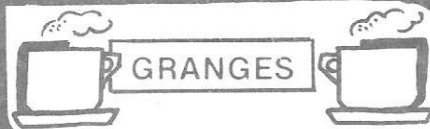
c/ Alcolea 111 baixos 2
Barcelona 14.



FARMACIES

A. SALTÓ VALLES

Avenida Madrid, 222 Vallespir 103 (Plaça del Centre) Tel. 339 63 32
Barcelona, 14



Xocolateria-Creperie
Vallespir 81-85.

LA LLUNA



Xocolateria. Especialitat en 80 creps
c/ Alcolea, 90
Tel. 339 42 66
Barcelona, 14

LLIBRERIES-PAPERERIES



Papeeria SOLER

Santa Catalina, 19
Tel. 339 76 75
Barcelona 14



INSTAL·LACIONS

CASAIS

Fontaneria. Electricitat. Instal·lacions.
Reparacions. Agua Gas. Electricitat.
Roger, 12. Tels. 240 61 62, 334 64 58
Barcelona, 28



MÚSICA

GESTI

música

Galileo, 11-13
Barcelona 28.



OBJECTES DE REGAL

R. Pallarès RELLOTGERIA I JOIERIA
EXPOSICIO ARTICLES REGAL



S. Antoni, 2 i 6 Tel. 223 17 93 Barcelona (14)

UN PERSONATGE:

L'Albert: un món sense colors

De bon matí, l'Albert ja és a la vorera de la plaça tot esperant la gent que vulgui provar sort. La gent que, amb el ritual de sempre, li dirà «fa fred» o «fa calor» i que li comprarà vint drets del número que acaba en set o en cinc o en zero. Ell es diu Albert, però tant se val el nom, perquè ell és un més dels homes i dones que treballen al nostre barri i a la nostra ciutat. Se'ls pot trobar amb la mirada enlairada i amb una tirallonga de papers a la mà. Homes i dones com l'Albert són personatges sempre presents i quasi sempre desconeguts per la gent. Homes i dones que viuen en un món molt particular: el món de la fosca.



Foto: Mercè Rovira

—Encara et falta molt, Albert?
—Fins que s'acabin. En això dels cupons no ho saps mai.

—Passes moltes hores aquí?
—Depèn, no hi ha normes ni horaris, de vegades vinc més tard i a vegades ja hi estic de bon matí. Normalment hi estic unes set hores.

—¿Qui compra més, els homes o les dones?

—Hi ha més dones que compren, però, en quantitat de pessetes, juguen més fort els homes.

—Quant t'acostumen a comprar?

—El normal són els vint drets de la senyora que ve de la plaça i li han sobrat i et compra un parell de números.

—Es dura aquesta feina, oi?

—No, de fet és una feina com qual-

sevol altra, però hem de suportar fred, calor, soroll, maldecaps, pol·lució... Es clar que això és un mitjà de vida i no una vocació. En canvi, hi ha d'altres feines que podríem fer els cecs, però és molt difícil d'accedir-hi, actualment.

—Una curiositat: ¿Us molesta la paraula "cec"?

—Jo recordo un que va dir que ell no era "cec", que ell era "invident". Però la paraula "invident" és un eufemisme, és clar. A mi no em fa res, tot i que jo no sóc cec, jo sóc el que se'n diu "ambliop", és a dir, amb restes de visió. Ara, per exemple, puc distingir la teva silueta i em sembla que estàs escrivint. De tota manera, els qui no gaudim de visió, tenim molt desenvolupats altres sentits, coneixem la gent per la manera com parla, pel to de veu...

—¿Teniu gaires problemes per la vostra limitació visual?

—Sí, en tenim alguns. Per exemple, la identificació dels billets. Jo agrairia a la gent que, en donar-te un billet, et digués "són cinc-centes" o "són mil" o "són cent", perquè, de vegades, dubtes de quin billet es tracta.

—¿Us molesta, per exemple, que us ajudin a travessar el carrer?

—Home, jo no he rebutjat mai cap ajut, però a vegades t'agafen pel braç sense dir res i et porten a l'altra banda com si fossis un objecte. Jo crec que, com a mínim, podrien preguntar-te si necessites ajut, així no hi hauria malentesos. A més, hi ha un problema de seguretat, no saps mai qui et porta, ni cap a on, perquè de vegades et pots desorientar ¿m'entens? També, quan vas pel carrer i uns metres més enllà hi ha un obstacle o un sot, hi ha gent que comença a cridar: "Ep! Alerta! Compte! Pari!" I això des de l'altra banda, és clar; encara t'atabales més en escoltar els crits.

—¿Teniu problemes per anar per la ciutat?

—Jo no en tinc gaires perquè puc orientar-me bastant bé. De tota manera, fóra bo que hi hageuassin semàfors sonors, que fan un senyal acústic indicant si hi ha pas lliure.

Continuem xerrant de moltes altres coses: mitjans de comunicació, literatura, astrologia. L'Albert és un home amb moltes inquietuds, un home que parla des de la seva foscor, des de la seva visió d'ulls sempre clucs.

Josep Martínez

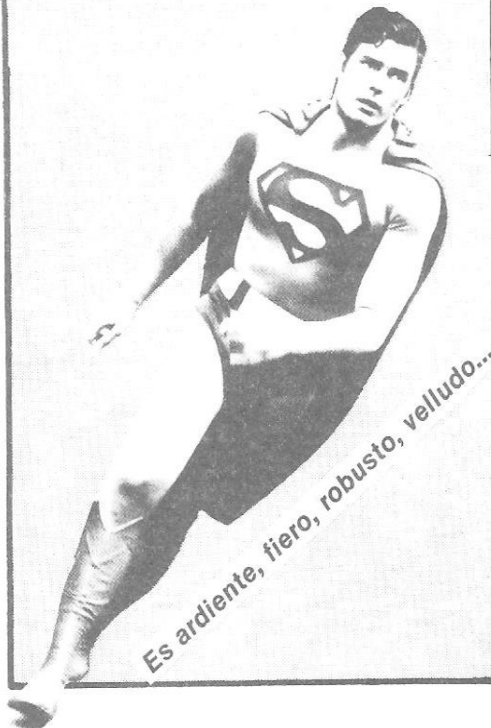
La gran diferència



Si féssim un balanç de la nostra societat actual, veuríem com la balança s'inclina del plat que hi ha els problemes. Realment, estem envoltats, castigats i empresonats per problemes de tot tipus: laborals, socials, espirituals, sexuals, morals, etc. Però ¿quin és l'etern problema? quin és aquell que ens fa més por?: la pèrdua de la nostra pròpia identitat, la impossibilitat de reafirmació davant els altres i davant nosaltres mateixos.

Però, vet aquí, que en aquests moments de confusió de papers, d'indeterminació de sexes, sorgeix la pedra filosofal, el mirall on reflectir-nos, la llum que ens pot il·luminar. Tot això en quatre pàgines d'un antic llibre, que ens ve a demostrar la veritat d'aquella frase que diu «La sabiduria està en els vells».

Aquí teniu l'espill on trobar la vostra imatge perduda, el vostre camí extraviat. Què heu de fer? senzillament, llegir les quatre ratlles que tot seguit us ofereixo i comparar allò que sou amb allò que hauríeu d'ésser. Perquè, realment, el nostre gran problema és simplement una gran diferència. Així que llegiu i compareu, compareu!



Sexo masculino

En el sexo masculino predominan el calor, la expansión y la fuerza. Es el sexo destinado para dar la vida y el movimiento al nuevo ser. El hombre engendra fuera de sí y la mujer dentro de sí. El hombre es ardiente, fiero, robusto, velludo, osado, pródigo y dominador. Su carácter es extraordinariamente expansivo, bullidor; su textura es fibrosa, recia, compacta; sus músculos son fornidos, angulosos, sus fuertes crines, su barba negra y poblada, y su pecho velludo, exhalan el fuego que le abrasa; su genio sublime e impetuoso les lanza á los altos y le hace aspirar á la immortalidad; el hombre tarda más que la mujer á entrar en pubertad, porque su constitución robusta exige más nutrición, más perfección preliminar, que la floja estructura de la mujer, ordinariamente precoz. El sexo masculino, que es el más completamente organizado, el más fuerte, el más elevado en sus facultades, predomina numéricamente en las especies superiores, así como el femenino en las inferiores. Por lo común en todas las naciones, excepto, tal vez, en las polígamas, hay 1/17 más de hombres.

Sexo femenino

La mujer tiene comúnmente cerca de 1/12 menos de estatura que el hombre. Su cabeza es más pequeña, su frente menos ancha y elevada, su cara más corta, su tronco más largo, sus extremidades inferiores son más cortas, las rodillas más abultadas, los pies más pequeños; su cuello es más largo y tiene más gracia que en el hombre. El tórax es menos alto, pero de base un poco más ancha. El abdomen es más ancho y más sólido. La pelvis, llamada por Burdach el **Laboratorio de la generación**, es más espaciosa, más circular que en el hombre. Los brazos y los antebrazos son menos largos, la mano es más pequeña. Sus huesos son más pequeños, su tejido es menos compacto y sus eminencias son menos ásperas y están menos pronunciadas (...) y su gordura es más blanca y compacta (...), pero tiene el pelo de la cabeza mucho más largo y más fino que el hombre. La textura general de todas las partes del cuerpo es más floja y más blanda. La mujer tiene por lo común una sensibilidad mayor: sus sentidos son más delicados. En la mujer predominan las facultades afectivas, así como en el hombre las intelectuales (...). Su destino es fundar las delicias y el amor de la familia. El amor es la pasión dominante de la mujer, así como la ambición es la dominante del hombre. (...) Las mujeres son magnetizables por excelencia. (...) Come poco: es más golosa que glotona. Tiene el corazón más pequeño (...); la mujer es más friolera que el hombre.

(Monlau, Pedro. Elementos de higiene privada ó arte de conservar la salud del individuo. Madrid, 1857).

Frase del mes:

«¿Cuando debe el hombre buscar a la mujer? Cuando se cansa de estar ágil y robusto»
(Pitàgores)



Rosa M. Picó

Rock'n Show



Abans de començar, per refrescar-nos, un combinat especial: orxata, pinya colada, gelat de vainilla, rom amb gel i unes quantes gotes de música.

—Silenci! Es roda!

Rizzo demostraren ja fa temps, que eren un grup amb futur. Les seves actuacions a Barcelona sempre havien estat exitoses, i tot feia preveure un èxit més o menys immediat. Ara, per fi, ha arribat el seu moment. Amb un llançament com cal i una promoció que ha inclòs canvi de nom, **Rizzo**, ara **Tango**, ha començat la seva aventura discogràfica. La música de **Tango** és *funky-popera*, dinàmica, divertida i assequible a tots els públics. *Como invertir su dinero* és el títol d'aquest primer LP marcadament comercial. *Nunca Volverás a Bañarte en mi Piscina* el seu primer *single*. Un bon refresc per començar. Els que sí que es banyaran en les aigües de l'èxit són **Spandau Ballet**. Els seu darrer elapé, *Parade*, segueix fidelment la línia de l'anterior *True*. Es el mateix so polít, perfecte i un xic pompós, que tan bons resultats els està donant últimament. Ja se sap, qui tasta el sabor de l'èxit, vol repetir, no falla.



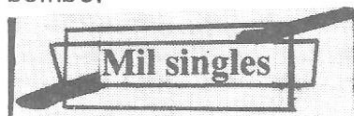
I uns altres que no volen fallar són les **O.M.D.** Amb el seu LP *Junk Culture*, tornen els ritmes sorgits de les màquines i els teclats. Un bon disc impregnat del so **O.M.D.**, que combina els temes ballables amb altres d'una evident fredor. **O.M.D.** es mantenen en forma any rera any. Qüestió de dieta.

Però no tots es cuiden tan bé com el duo **O.M.D.** Els **Human League**, per exemple, demostren clars símptomes de cansament i manca d'imaginació. *Hysteria*, el nou LP, confirma l'evolució descendent del grup. Compte! Hi ha perill d'insolació.

Bruce Springsteen afegeix al nostre combinat el sabor del rock americà. **Born in the USA** s'anomena el seu últim treball, que conserva el to melòdic que tant el caracteritza. Tot un rocker en la dècada dels vuitanta.

Un dels LPs més interessants és el de **David Sylvian**. Per fi, després de llarg temps, s'ha decidit a gravar el seu primer *long-play* com a solista. Atmosferes denses i melodies ambigües, minuciosament cuidades, són els fruits d'aquest darrer treball. El primer *single* extret porta com a títol *Red Guitar*. El toc precís de sofisticació que acabarà amb la nostra set.

I, per acabar amb elapé, una notícia. Rumors vinguts d'Anglaterra, asseguren que **Bowie** està preparant el seu nou llarga durada. També asseguren que ha rebut una oferta per rodar amb **Roger Moore** un film de *James Bond* titulat *Into the Night*. Pel que sembla, **Bowie** ha dit que no. De totes maneres, perquè en **Roger** no se senti ofès, **Bowie** l'ha convidat al seu pròxim *tour* a tocar el bombo.



Duran Duran ens refresquen amb el seu *The Reflex*. Pop desenfadat amb unes gotes d'un *funky* pesigollós. Un bon remei medicinal.

Després de *Street Dance*, **Break Machine** ataquen de nou amb *Break Dance Party*. No, amb el títols aquesta gent no s'hi trenquen el cap, i és el que necessiten... per ballar.

Altre cop hem de parlar del retorn... No, ni del *Jedi* ni de la **Pantera Rosa**, sinó dels **Sírex**. *Madrid, Madrid, me desesperas* és el seu darrer senzill. Un tema ben aconseguit que busca la polèmica massa gratuïtament. Per desesperar

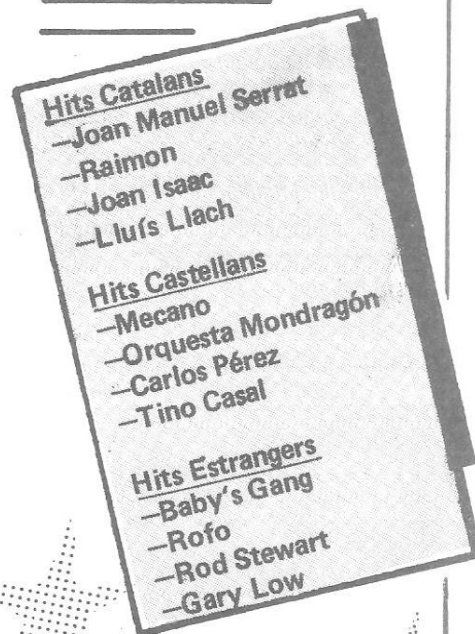
qualsevol. I també ha tornat **Ariel Rot**, ex guitarrista de **Tequila De-bajo del Puente** és un tema amb un bon ritme i que entra a la primera.

Però sens dubte, les que sempre tornen a l'estiu són les cançons *disco*. Dos cassos clars són els de **Paul Parker** i **O'Gar**. El primer amb al seu *Desire*, el segon amb **New Rider**. *Galaxy* és un altre grup que està animant, també, aquestes dates amb el seu *What do I do*. Un tema enganxós d'allò més comercial.

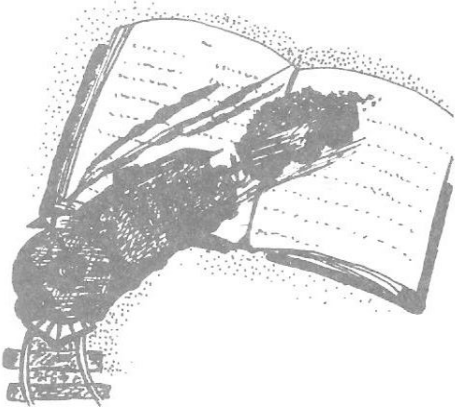
Baby's Gang ens canten allò de *Happy Children*. Un tema *tecno-feliç* que va sonar fa uns mesos, que després va desaparèixer, i que ara torna amb renovat èxit. Aquest és sempre el procés que segueixen els temes que pretenen ser la cançó de l'estiu. D'aquesta manera, quan tornen a sonar, la seva melodia ja és familiar i l'èxit arriba més ràpidament. Nosaltres ja l'anunciàvem fa dos números. Estratègies comercials.

Glutamato Ye-Ye ens canten allò de *Todos los Negritos Tienen Hambre y Frío...* Encara hi ha esperits caritatius. I no de negres, sinó de japonesos, es tracta el nou *single* de **Mecano**. El seu títol: *Japón*. Per últim, acabar amb *Hipnotic Tango* de **My Mine**. Una cançoneta de tall clàssic revestida amb els sons d'ara mateix.

I fins aquí el nostre combinat. The End.



Des de l'Exprés de Mitja Nit



Me'l vaig trobar al carrer del Pi farà aproximadament deu dies. Inconfundible.

El seu característic caminar, la ralla dels pantalons perfectament planxada, el seu barret amb l'ala lleugerament caiguda sobre l'orella dreta i la perpètua cigarreta en mig dels llavis. El gran Humphrey.

Ens vàrem abraçar —feia gairebé deu anys que ens coneixíem— i em va dir que havia deixat la Flaca mirant roba, cosa que ell mai no ha pogut suportar en la seva vida.

Vàrem seguir caminant mentre m'explicava el darrer cas que va solucionar a Nova Iorque quan tenia una agència de detectius anomenada *Spade, Marlowe & Cia.* El seu parlar em subjugava com també em produïa un petit sentiment d'enveja davant d'aquest home que, entre molts altres casos, trobà la solució del cas que es va anomenar *El Falcó Maltès*.

I, xerrant, xerrant, arribàrem a l'exposició de novel·la negra al carrer Pau Claris. Gairebé sense dir-nos res, vàrem entrar-hi.

I... després de molt cercar pels diccionaris, m'he adonat que no hi ha cap paraula que pugui expressar el que vaig sentir dins d'aquelles habitacions. Trobar-me cara a cara amb tots els grans de la novel·la negra, del *hard-boiled*, del *tough*, del *crook story*. I Quants crims han passat per les seves mans! I Quantes vibracions ens han produït les seves obres!

Gent com J.M. Cain amb *El Carter Sempre Truca Dues Vegades*, *La Gran Dormida*, de Raymond Chandler, *Collita Roja*, de Dashiell Hammett, *La Màscara de Ripley*, de la Highsmith, *El Jeque de Harlem*, de Humes, la meravellosa obra de McCoy *Oi Que Maten els Cavalls?*, i tants d'altres com els espanyols Eduardo Mendoza i el seu *Misterio de la Cripta Embrujada*, Vázquez Montalbán i el seu detectiu Pepe Carvalho, Andrés Martín, gent que, com diu un altre gran escriptor català, Jaume Fuster, "Escrivim un gènere complex que desvetlla grans rebuigs i apassionades crítiques."

Quan vàrem sortir en Humphrey i jo d'aquella exposició, el silenci ens va dominar un llarg temps. Els nostres pensaments fugien per camins tortuosos i màgics, tenebrosos i excitants, durs i sentimentals, inaccessible i propers, vius i morts.

"Sempre que em vulguis veure, llegeix una novel·la negra", em va dir ell. "O.K., Humphrey." vaig contestar-li, amb llàgrimes als ulls. I és que, en el fons, no sóc gens dur.

Fa bastant de temps que m'estic preguntant si el món se n'adona o si ho està fent sense voler. Dins la modèstia de qui escriu aquests articles, no és tan utòpic que es pugui arribar al que va escriure Orwell en el seu llibre *Mil Nou—Cents Vuitanta—Quatre*, o el que filmà Chaplin en la seva meravellosa pel·lícula *Tiempos Modernos*. Això vol dir que... sembla que estiguem deixant

de ser persones per convertir-nos en màquines! ¿On és la imaginació que predicava el Maig del 68 francès?

Potser us deveu estar preguntant a què ve tot això. Doncs a una cosa molt senzilla. A que, quan pogueu, llegiu un autor: J.R.R. Tolkien.

Tolkien escrivia imaginació. Una imaginació que et diverteix, que t'omple i que, a la vegada, t'allunya del present durant uns instants. Uns instants que no tenen desperdici.

Inconscientment, et veus involucrat dins les aventures, somnis i vivències dels personatges. Llibres com *El Hobbit*, *Egidio*, *El Granjero de Hemd*, *El Silmarillion* o la seva extraordinària trilogia de *El Senyor dels Anells*, et fan dir, en acabar la darrera pàgina, que que bonic és el món, que encara estàs viu, que, malgrat tot, res ni ningú no podrà coartar la llibertat individual, el desig de ser persona, el gran sentiment de la imaginació.

I aquest és l'espai dedicat a les notícies curtes que succeeixen dins el món de la literatura, però que, igualment, són importants.

Ja que hem començat amb novel·la negra, acabem també amb ella.

—Manuel Vázquez Montalbán ha publicat la darrera obra protagonitzada pel seu detectiu Pepe Carvalho. Es titula *La Rosa de Alejandria* i té les consabudes dosis de gastronomia i cultura, com totes les altres novel·les d'aquest gran narrador.

—*Asesinato en el Tribunal Supremo*, una sensacional intriga escrita per la filla del que fou president dels Estats Units, Harry Truman.

—L'obra de l'escriptor David C. Hall, *Cuatro Días*, amb la hipòtesi que suggereix l'autor en referència a les 10.000 Ha de bosc que es varen cremar al Garraf l'any 1982. Molt interessant.

IRIS

J. CURA

Sastreria Confeccions Camiseria Genèriques de Punt.

CREU COBERTA, 112 - Tel. 431 67 99

Aschmunadai

Zodiàc



CÀNCER

Signe d'Aigua

Del 24 de juny
al 20 de juliol



El planeta —en aquest cas, satèl·lit— dels Càncer és la Lluna; i la vel·leïtosa i enigmàtica Lluna fa que els seus "súbdits" zodiacals siguin sentimentals, insegurs, càlids, intuitius, patidors, plàcids, amorosos i dogmàtics. Susceptibles a tota mena d'emotivitats pròpies o alienes, Càncer, signe d'aigua, té una profunda vida interior i, com gairebé tothom, els conflictes emocionals i les tortuositats internes els desencadenen conseqüències perniciosos per a la salut i per a l'estat anímic, el qual ja és, per si mateix, trontollador i feble. Quan es troben afectats, es repleguen en la closca i s'esllangueixen, dedicant-se a l'espeterneç privat i al somiqueig. Els Càncer són gent més passiva que inquieta, però es despleguen com un vistós ventall quan una motivació els desperta l'interès o l'entusiasme. Solen ser tenaços, tot i que adoptin aquesta postura més com una convenció que la feblesa no és tanta, ni tan acusada la seva indefensió. La tenacitat dels Càncer no serà mai la dels Taure, però poden lliurar batalles de llarga durada i no entrar en la línia de foc fins tenir cada detall a punt per la tasca executora. Quan passen a l'acció, despleguen una original maniobra, sigui per clavar —o esquivar— una pinçada: contemplen, prenen determini i actuen; llavors van a l'extrem oposat del punt, s'hi acosten amb lenta singladura de traç arabesc, donen una volta meridiana i abasten el punt requerit. L'objectiu —o la víctima, que vivia a la figuera després de tan lenta i sigilosa tàctica— rep la sobtada presència. O la pessigada al dit gros, o potser a les idees. Inesperats i febles, però efectius i illsos. Cadascú és fort a la seva manera. Els Càncer són també uns casolans sense precedents en la matèria. La família és tot un món apart, compost per membres, la llar i les poques o moltes possessions que amb ells comparteix. El pedestal

més alt en la qüestió afectiva, l'ocupa la família de tota persona Càncer. Poden ser avesats a la bohèmia, però tenen la conscienciació familiar tan aferrissadament arrelada, que és molt probable que la majoria d'ells optin per l'adquisició d'una *roulotte* i, si més no, quan viatgin, tot i que se la passin molt bé, estaran plens d'un desfici anguniós que els farà sospirar pel retorn a la llar i pel caliu del seu clan. Càncer ostenta la flema, la sensibilitat i la falagueria, que, barrejat amb una probitat mental i una tan agudíssima com tranquil·la capacitat meditativa, els fa uns éssers considerablement interessants.

Personalitats Càncer: Neruda, Gina Lollobrigida, Marc Chagall, Hemingway, Marcel Proust, Louis Armstrong, Rembrandt, George Sand, James Cagney, Ingmar Bergman, Jean Cocteau, Ringo Star, Alfred Picó.



LLEÓ

Signe de foc

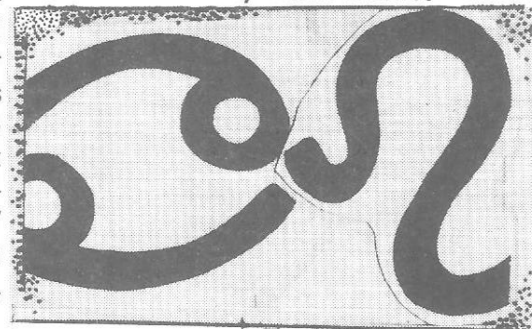
Del 21 de juliol
al 21 d'agost



Tots els trets característics, positius i negatius, de les persones Lleó, tenen connotació de força. El Sol és el seu astre —que no planeta— regent, i això hi té, obligatòriament, a veure. Signe de Foc, els Lleó són enèrgics, independents, temperamentals, narcisistes, ambiciosos i, sense discussió, líders potencials. Els Lleó han nascut per al triomf i, encara que no arribi mai a somriure'ls obertament, sempre el coneixeran en certa manera. Són gent càlida, apassionada, tot i que alguns "lleons" no deixin sortir a la superfície ni una engruna de l'enorme potencial afectiu que, en abundor, contenen, com un oceà sense ribes. En el moment adient, els Lleó estimen amb tanta força, intensitat i vigor que el seu estil només pot ser adjectivat amb superlatius, amb les derivacions que, per tant, això conté. Són, tant com poden, tant com els deixen, tant com la seva naturalesa els dicta, "el rei de la selva" i, en aquest cas, això és aplicable a la selva humana. Aquesta expressió,

si bé és una frase feta, en la gent d'aquest signe té una vinculació justa i matemàtica, perquè el seu tarannà la reflecteix a la perfecció. Tots portem un rei a dintre: els Lleó ostenten la monarquia per l'interior, per l'exterior i per on calgui. L'orgull, la immensa supèrbia, l'altivesa, són els puntals dels fonaments de la seva arquitectura caracteriològica. L'arrogància, la seguretat en ells mateixos, la vanitat són el ciment que l'enforteixen. Acostumen a tenir tots un abonament a l'hedonisme, del qual treuen bon profit, perquè actuen, tot i la prepotència lleonina, amb subtil intel·ligència. Aquest és un signe fort —amb permís de Taure, Escorpió, Aries i Capricorn, és clar— i tot el que facin i manifestin, com més amunt deia, tindrà l'estigma d'una fortalesa abstracta. Com que són tendents al domini i l'autoritarisme, els treu de polleguera rebre ordres o estar sotmesos, però com que d'altra banda són molt pencaires i voluntariosos, es carreguen, freqüentment, amb un excés de feina i de responsabilitats, que els aboca a un esgotament físic i nerviós sense precedents (*Comme il faut!*). Els Lleons, farcits de potència, abracen més del que poden abastar —perquè com Aries, com Sagitari— "ningú com ells per fer millor les coses". Lleó no fila prim per dir el nom del porc: pesi a qui pesi, diu la seva opinió franca i sincera; i si pesa, què? Allà és la seva presència felina pel que sigui menester. Són tan sociables com elitistes. Vitals, el més humil d'ells sempre serà descendent directe del Sol. Són la columna d'acer en tota societat —o selva— humana.

Personalitats Lleó: Stanley Kubrick, Mussolini, Cantinflas (Mario Moreno), Carl Jung, Mae West, Fidel Castro, Coco Chanel, Hitchcock, Aldous Huxley, Walter Scott, Robert de Niro, Mercè Rovira.



Text i Dibuixos:
M. Angels López

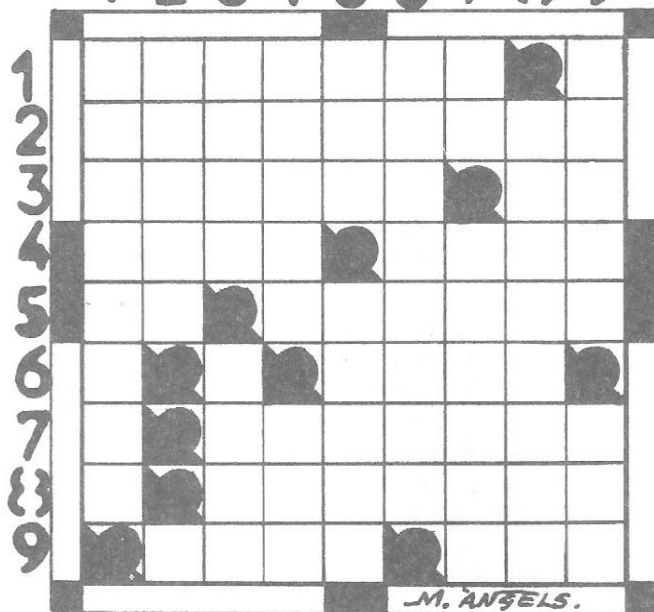
SOPA DE LLETRES:
 12 noms de flors

emh

A	S	O	M	I	M	V	O	P	L
D	O	O	I	T	S	I	R	O	L
I	R	T	V	T	A	O	Q	L	E
R	R	V	H	I	S	H	U	T	S
A	J	I	I	E	O	E	I	S	S
G	I	O	L	D	R	Z	D	S	A
R	T	L	O	L	L	H	I	J	M
A	A	E	A	H	D	C	A	O	I
M	T	T	C	D	T	C	T	H	A
O	Z	E	O	S	I	C	R	A	N
T	V	S	L	N	O	T	O	T	L
L	U	O	T	U	L	I	P	A	O



1 2 3 4 5 6 7 8 9



M. ANGELS.

HORIZONTALS

1. Ave palmípeda, voladora y marítima.—2 Ser que vive en solitario, en un lugar ídem.—3 Enfado de la saya.—Voz militar ordenante.—4 Detergente blanqueador.—Sacerdote Ortodoxo.—5 Interjección admirativa.—Parieta de Popeye.—6 Símbolo del Metro y de Maxwell.—Símb. quim. del Uranio.—Zubaz la bandera.—7 En los coches peninsulares.—En enero proliferan.—8 En los cohes de la Terra Ferma.—Víctima de burla, masc.—9 Pedro, en catalán.—Hermana Monja.

VERTICALES

- 1 Feroz enemigo pitufero.—2 Al rev., mamífero carnívor, cobardica y desértico.—Símb. quím. del Fósforo.—3 Gandul con vocación.—Definición para ciudad grande.—4 Alado hijo de Dédalo.—Seguido de "opa", define todo un continente.—5 Al rev., abrev. de zoológico.—Que no es esclavo.—6 Relativo al trópico.—7 Vocales seguidas.—En plural, hembra del carnero.—8 Cualquier objeto con tapiz recubriente.—9 Somete al mareo.—Al rev. y en catalán, rubio como el trigo, como la cerveza, como B.B., como Sting, como Schuster.

SOLUCIONS

O	V	A	L	I	P	A	O	L	U
T	L	O	N	O	T	L	I	S	V
N	A	N	O	S	I	C	R	A	N
A	H	A	C	T	I	C	T	H	A
O	I	C	H	A	V	A	R	E	A
M	A	L	H	I	O	L	L	H	I
S	S	D	R	Z	D	S	A	G	I
S	S	I	E	O	E	I	S	S	A
S	S	H	I	S	I	C	R	A	N
L	E	O	Q	L	E	R	T	V	T
L	O	L	L	H	I	J	M	R	T
L	P	A	O	I	S	S	A	G	I

9	8	7	6	5	4	3	2	1
9	8	7	6	5	4	3	2	1
9	8	7	6	5	4	3	2	1
9	8	7	6	5	4	3	2	1
9	8	7	6	5	4	3	2	1
9	8	7	6	5	4	3	2	1
9	8	7	6	5	4	3	2	1
9	8	7	6	5	4	3	2	1
9	8	7	6	5	4	3	2	1

El jacint és l'amar-gor; el dolor, la pas-sionària; i els liris, l'esperança.

F. Garcíà Lorca

La mà que va esc-riure una pàgina, va construir una ciutat.

Marshall McLuhan

Els flagells físics i les calamitats de la naturalesa humana van fer necessària la societat. La societat va afegir-se als desas-tres de la naturalesa. Els inconvenients de la societat van fer ne-cessari el govern, i el govern va afegir-se als desastres de la societat. Aquesta és la història de la na-turesa humana.

N.S. Roch
"Chamfort"

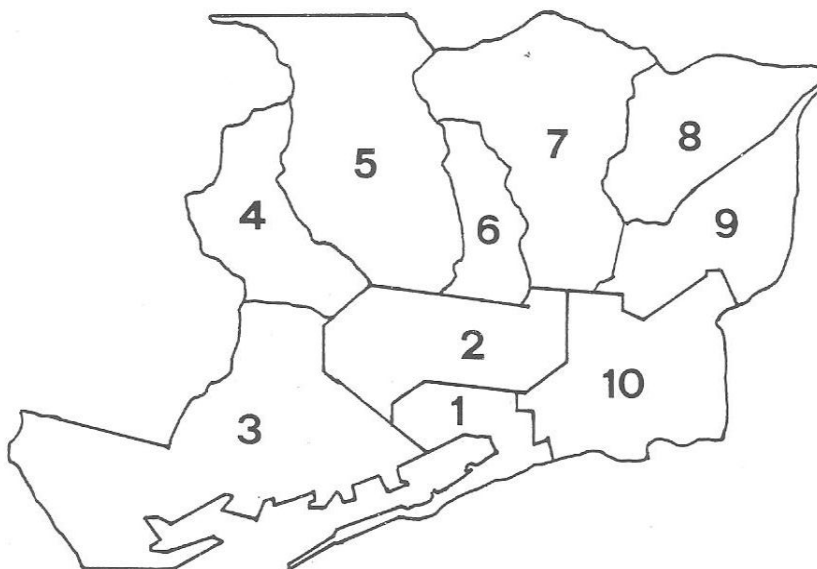
Un pedant és un estúpid adulterat per l'estudi

Unamuno

Ajuntament de Barcelona

DISTRICTES MUNICIPALS

1	Ciutat Vella	318 93 62
2	Eixample	257 38 03
3	Sants-Montjuïc	431 56 00
4	Les Corts	330 77 11
5	Sarrià-Sant Gervasi	203 09 09
6	Gràcia	218 59 43
7	Horta-Guinardó	235 78 03
8	Nou Barris	427 51 25
9	Sant Andreu	345 08 85
10	Sant Martí	300 54 11



318 25 25

241 28 00	Autobús
318 48 84	Circulació
318 38 38	Consumidor
301 78 41	Cultura
318 18 89	Ensenyament
325 43 62	Esports
317 73 41	Gabinet Mitjans Comunicació
325 03 00	Guàrdia Urbana
315 15 03	Hisenda
301 12 21 / 301 14 25	Joventut
256 79 00	Metro

Neteja	217 30 30 / 218 78 50
Obres Públiques	217 53 50
Padró d'habitants	318 14 20
Plà de la Ciutat	302 42 00
Parcs i Jardins	224 38 09
Patronat Mpal. Habitatge ...	217 31 00
Patronat Mpal. Turisme	223 24 20
Quintes	318 14 20
Registre general	302 42 00
Sanitat	218 18 00
Serveis Funeraris	300 50 61
Serveis Socials	301 88 61

FARMACIA CENTRO DE ESPECIFICOS

A. SALTO VALLES

fórmulas
magistrales
análisis
oxígeno
ortopedia
grupos
sanguíneos

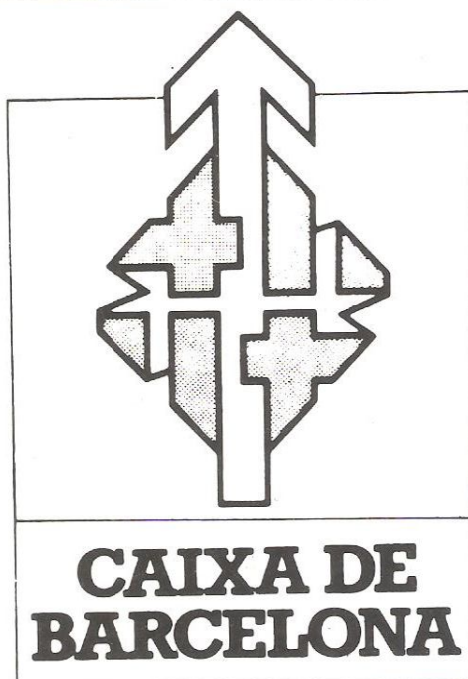
av. madrid, 222 - vallespir, 103 tel. 339 63 32 - 08014 barcelona

AUTO ESCOLA SANTS-CAR

consell de cent, 19
metro: HOSTAFRANCS (línia 1) - bus: 56 - 57
08014 - barcelona tel: 223-71-23



AUTOESCOLA



08014 BARCELONA

Sants - Sants 65-69 - tlf. 421.35.11
Plaça del Centre - Av Madrid 217 i Vallespir 113
Hostafrancs - Consell de Cent 11 - tlf. 243.55.03
La Bordeta - Badal 90-92 - tlf. 331.26.47
Gayarre - Gayarre 15-17 - tlf. 422.35.72
Olzinelles - Olzinelles, 10-12 - tlf. 422.36.27
Sant Medir - Constitució 40 - tlf. 421.30.10

08028 BARCELONA

Badal - Carretera de Sants 295-297
Av. de Madrid - Av. de Madrid 9 - tlf. 333.18.16
Sugrañes - Sant Federic 1-3 - tlf. 422.39.72
Santa Tecla - Av. Madrid 92 - tlf. 339.83.14
Can Mantega - Violant d'Hongria 100 - tlf. 339.44.23
Galileo - Galileo 54-58 - tlf. 330.51.04

ADHERITS AL SECRETARIAT D'ENTITATS